

The image features two hands clasped together in a firm grip, positioned centrally. The hands are silhouetted against a vibrant sunset background. The sun is a bright, glowing orb just above the horizon, casting a warm orange and yellow light across the sky. Below the horizon, the ocean is visible with gentle waves. The overall mood is one of solidarity and hope.

Köműves Ida

# ADD A KEZED!

novellák



*Kőműves Ida*

***Add a kezed!***

*novellák*

## ***impresszum***

a borítót tervezte:  
Kőműves Mór

szerkesztette:  
Kőműves Ida

lektor:  
Kőműves Glória  
2022.

## ***Tartalom***

1. Folydogál a víz a maga medrében...	6
2. Az öreg tudós	22
3. Add a kezed!	28
4. Elbaltázott randi	65
5. Életünk rejtett titkai	75
6. Fricivel elintézzük	94
7. Szarkamese (mese)	103
8. A lapulevél titka (mese)	107



## *Folydogál a víz a maga medrében...*

**A**gnes ijedten robbant be a váróterembe, karján a láztól kipirult arcú, nyűgös Misivel. Fellélegzett, amikor látta, a váró teljesen üres. Kicsit téblábolt még a rendelő ajtaja előtt, majd hirtelen ötlettől vezérelve bekopogott az ajtón.

– Tessék!

Zavartan nyitott be a rendelőbe, az orvos éppen akkor kapta magára köpenyét. Rajta kívül nem is volt más benn.

– Jó reggelt! Bocsásson meg, de a kicsi nagyon lázas, az éjjel nem aludt, nyűgös szegényke...

– Nyugodjon meg anyuka! Ültesse fel ide az asztalra, mindjárt megvizsgálom. Hogy hívják?...

– Misi, Futaki Misi...

Az orvos lázat mért, majd belenézett a kicsi torkába.

– Mikor adott neki lázcsillapítót utoljára, és mit?

– Az éjjel kétszer is kapott, amit mindig kapni szokott ha lázas, nem jut eszembe a neve, elnézést.

– Nincs semmi baj, megkeresem a kartonját, addig vetkőztesse le derékig, meghallgatom a tüdejét. A nővér sajnos ma egy órával később érkezik, de megoldjuk. Igaz?

Látta, hogy az anya zavarban van, érdekes, hogy rá nem emlékszik, de a kisleány igen. Olyan fiatal még és máris anya? Vagy lehet, hogy a békiszitter? Nagyon csinos lány, biztosan emlékezne rá, ha látta volna korábban is, morfondírozott a doktor magában. Majd miután megtalálta a gyermek kartonját, az asztalára tette és ment nyomban vizsgálni Misi.

Miután meghallgatta a tüdejét, majd a mellkasát, akkor óvatosan lefektette a megrémült gyermeket, miközben beszélt hozzá kedvesen, halkán.

– Megnézzük a pocakodat is, jó?

Közben Ágnes szabaddá tette a kicsi pocakját, mire az orvos azonnal felkiáltott.

– Megvan a tettes! Látja a hólyagocskákat? Bárányhimlő! Öt hólyag van egyelőre, megkapta a védőoltást? – Mivel válasz nem érkezett a kérdésére, folytatta – mindjárt megnézzük a kartonján, ha be van oltva, akkor lehet, hogy nem is lesz több kiütés és meggyógyul hamar. Felöltöztetheti.

– Igen, megkapta a védőoltást! Nyugodjon meg anyuka, hamar meg fog gyógyulni, az is lehet, hogy máris túl van a nehezén.

Közben Ágnes felöltöztette, majd a karjára vette Misi, miközben a kisleány átölelte a nyakát és hozzábújt megnyugodva.

– Látom, itt laknak a szomszédban..., az ötösben? Mivel magam is itt lakom a környéken, estefelé beugrom, megnézem Misi, hogy alakul az állapota. Rendben?

– Hálásan köszönöm doktor úr! A csengőgombnál az én nevemet találja, Dér Ágnes!



- Hogyhogy? Ön nem a Futaki nevet viseli?
- Neeem, dehogyis, az a nővéremék vezetékeve.

*Jól sejtettem, hogy itt nem stimmel valami, gondolta a doktor, de majd hamarosan minden kiderül.*

Estefelé, néhány perccel hat után, megszólalt a csengő. Ágnes azonnal futott a kaputelefonhoz.

- Itt doktor Bruckner!
- Nyitom máris! Első emelet négyes ajtó!

A nyitott ajtóban várta, míg az orvos fel ér az emeletre.

- Üdvözlöm, kerüljön beljebb!
- Jó napot, Ágnes! Hogy van a mi kis hősünk?
- Sokat javult az állapota, nagyot aludt napközben, és ebédelt is szépen, most játszik az ágyában, jöjjön csak be.
- Szia Misi! Hogy vagy kis haver?
- Jól! Nézd mit építettem... látod?
- Igen, látom. Azt hiszem ez egy pisztoly, csak nem akarsz lelőni?

- Neeem... csak ha majd rossz leszel...
- Helyes, bár úgy tudom, nem szoktam rossz lenni, és te szoktál rossz lenni?

- Én? Neeem, ugye mama?
- Nem bizony, Misi nem szokott rossz lenni, nagyon jó kisfiú!

Misi mosolyogva nézte az orvost, majd széttárta kis karjait – Apa!... – Örömteli volt a kiáltása, hozzábújt és átölelte a nyakát.

- Az apja is szakállas volt, biztosan bevillant az emlékezetébe, mert egy ideje már nem emlegette a

szüleit – suttogta Ágnes a doktornak, miközben átmentek a másik szobába.

– Történt velük valami?

– Meghaltak mindketten, közlekedési balesetben, úgy fél évvel ezelőtt.

– Te jó ég! – szólt döbbenet az orvos – És azóta maga van Misivel, egyedül?

– Csak én maradtam neki, nekem meg csak ő... – mondta szívgöngy Ágnes – most, hogy meglátta a szakállát, bizonyára eszébe juttatta az apját.

– Mégis mi történt a szüleivel?

– Egy húsz éves srác be volt löve, s áttért az út másik oldalára. Teljes gázzal futott beléjük. A sógorom a mentőautóban meghalt, a nővéremért három héten át küzdöttek az orvosok, de sajnos nem tudták megmenteni.

– És a fiú, aki beléjük rohant?...

– Ő túlélte, kinyílt a kocsiját és kirepült. Kórházban volt egy ideig, de megmaradt.

– Mindjárt gondoltam. Fordult ügyvédhez? Kell, hogy kártérítést kapjon, meg a biztosítónak is fizetnie kell...

– Időm sem volt rá, pénzem sem... El kellett temettetnem a nővéreméket, gondoskodnom kellett Misiről...

– Megértem. Van egy jó ügyvéd barátom, beszélek vele... Tud valaki segíteni magának, a szülei, vagy a sógora szülei?

– Sajnos a szüleink meghaltak, apám már régen, anya akkor, amikor érettségiztem... A sógoromat a nagyszülei nevelték fel, ők is halottak már, a szüleiről nem tudott semmit, kimentek Amerikába, nem törődtek a fiukkal...

– Maga egy hős, Ágnes! Beszélek az ügyvéd barátommal és holnap ilyenkor megint benézek magukhoz, rendben?

– Köszönöm, doktor úr! – mondta szívgva Ágnes.

– Kérem, ne doktor urazzon engem, szólítson csak a nevemen.

– De hiszen a nevét nem is tudom...

– Benedek, Bruckner Benedek a nevem. Mondja Ágnes, maga hány éves?

– Huszonkettő. Harmadéves voltam bölcsészkaron...

– Megszakította a tanulmányait, igaz?

– Hát, persze. Misi az első, fel kell nevelnem, nincs senki mása rajtam kívül...

– Megpróbálok segíteni. Elkészönök Misitől... Vigyázzon magára és Misire. Holnap ismét jövök!

\*

**M**ásnap újra becsöngetett Benedek. Megvizsgálta Misit, látta javul szépen, s már jobban is érzi magát. Kicsit még beszélgetett, játszott vele, azután asztalhoz ültek Ágnessel, hogy megbeszéljék a dolgaikat.

– Az ügyvéd barátom segít magának. Összeírta milyen dokumentumokra lenne szüksége, ha azokat összetudnánk szedni, akkor holnap átadnám neki, és elindíthatná a kereseteket.

Ágnes összeszedett, amit tudott és átadta Benedeknek. Megvolt a baleset helyszínén készült dokumentum, a szülők halotti anyakönyvi kivonata és sok mindent megtalált, de volt olyan, amiről neki fogalma

sem volt, hogy az mi fán terem. Benedek felhívta a barátját és beszámolt a hiányzó dokumentumokról, de az azt mondta, nem vészes, majd az ügyészségen ő maga megszerzi.

Ágnes meg volt rémülve, mennyibe fog ez neki kerülni, és miből tudja azt kifizetni. Benedek nyugtatgatta, hogy ingyen vállalta a barátja, csupán segíteni szeretnének Ágnesnek mindketten.

– Van még egy jó hírem, Ágnes! Az anyám nemrégiben ment nyugdíjba, óvónő volt s most nem tud mit kezdeni a rengeteg idejével. Besegítene magának, napi két-három órát vigyázna Misire, hogy maga szabadon mozoghasson, meg intézhesse az ügyeit.

– Jaj, doktor úr..., azaz, Benedek, hogyan fogadhatnék el ennyi önzetlenséget...

– Miért ne fogadhatná el, mindannyian örömmel segítünk. Anyámnak van már két unokája a bátyáméknál, de ők Bécsben élnek. Évente kétszer azért kimegy hozzájuk, hogy unokázzon, ennek viszont nagyon megörült, hogy egy másfél éves kislány vigyázhat, még hozzá szinte a szomszédban. Higgye el, öröm neki. Mindig maga mondja meg anyámnak, hogy mikor jöjjön, mikor van elintéznivalója, vagy ha éppen kimerült... hiszen magának is kell pihennie, egyébként nem tudja felnevelni Misit. Gondolja át, Ágnes...

Misi rohant ki a szobájából és átölelte Ágnest, miközben azt hajtogatta: – Gigi, Gigi szeretlek!

Ágnes ismét elsírta magát, felkapta Misit és megölelte, megpuszilta: – Én is szeretlek, nagyon, nagyon!

Benedek nem értette a jelenetet, de később Ágnes megmagyarázta, hogy a nővére Áginak szólította, Misi is próbálkozott vele, de gi-re sikerült, amit aztán ő megduplázott. Így lettem számára Gigi!

– Már régen szólított Giginek, egy-két hónapja mamának szólít... Nem értem mi miért történik vele. Talán nem érti, nem is értheti, ki is vagyok, Gigi, vagy mama... Mivel ő már nincs, nem forog körülötte, átruházta rám, én lettem a mama, de most honnan ugrott be neki Gigi?

– Talán, mert hallotta, hogy Ágnesnek szólítom, s valahogy beugrott neki Gigi. Nagyon értelmes gyerek, pontosan milyen idős is ő most?

– Pontosán másfél éves.

– Ahhoz képest, rendkívül értelmes és okos. Másfél évesen még nem szoktak így beszélni, ilyen okosan, értelmesen.

– Misi nagyon korán kezdett beszélni, tényleg hihetetlen. Hat hónapos volt, még ülni sem tudott, de egy reggel, amikor felébredt, hagyatt fekvé, kapálózva kiabált ki a konyhába az anyjának: – *Mama, hozzá... te-jet!* Akkor már üvegből kapta a tejet. Olyan tisztán, szépen mondta, és többször is megismételte. Csak én hallottam, még a nővérem sem akarta nekem elhinni. Azután már nagyon gyorsan tanult, értelmes kiskölyök, annyi biztos.

Ágnes ettől kezdve nem panaszkodhatott, nagy volt a jövés-menés a lakásban. Benedek édesanyja rendszeres napi vendég volt náluk. Misi hamar megszerette, nagyinak szólította, és bizony nagyfi is nagyon megszerette az ölébe pottyant unokát.

Benedek egy napon azzal állított be, hogy kapott két színházjegyet, menjen Ágnes vele, rájuk fér egy kis kikapcsolódás.

– Aznap estére rendeld ide anyámat, majd ő megvacsoráztatja Misit, megfürdeti és lefekteti. Hidd el, boldoggá teszi, ha gondoskodhat róla. Mi meg kikapcsolódunk egy kicsit. Mikor voltál utoljára színházban?

– Már az idejét sem tudom. Milyen darab lesz?... A Padlás?... Azt tényleg szívesen megnézném, de majd még megbeszélem Misivel.

Benedek érte jött. Előtte megkérdezte, hogy kocsival jöjjön, vagy inkább sétálnak egyet. Ágnes ez utóbbit választotta. Kellemes langyos este volt. A levegő telítve akácillattal, az égen egyenként bukkantak fel a csillagok. Gyönyörű este volt. Benedeken sötétkék öltöny, fehér ing, nyakkendő. Ágnes még sohasem látta öltönyben, s bizony még a szája is tátva maradt, hogy milyen jóképű. Eddig sohasem figyelt fel rá, mindig csak lótott-futott, tele volt gondokkal, problémákkal, mindig sietnie kellett valahová, de most... szinte a száját is tátva felejtette, amikor ránézett.

Ágnes alig tudott mit magára venni, örült, hogy még belefér az érettségre készült sötétkék szoknyájába és a fehér blúzba, amit szintén akkor vett magának. Felvett hozzá egy könnyű kis kabátot, magas sarkú cipőt, s már indultak is. A nagy készülődés közben, egyszer csak Misi elé állt és számonkérte, hogy őt miért nem viszik magukkal a színházba?

– Majd ha gyerekeknek való darabot mutatnak be a színházban, akkor majd velünk jössz, de ilyen kisgyerekeknek ilyenkor már aludniuk kell, úgyhogy nyomás fürödni és jó éjszakát kis bogár! – Majd nagyfi megfürdet, és menjél szunyókálni Misikém. Jó éjt kicsikém, aludj jól!

– Előbb még rajzfilmet nézünk nagyival, már megbeszéltük, igaz nagyfi?

– Igaz bizony! Utána meg ágyba duglak, jó lesz?

Misi bólogatott, az ajtóig kísérte Ágnes és Benedeket, kissé szomorú volt, de nem sírt, mert ő már komoly nagyfiú, szokta ilyenkor mondani.

Amikor már kinn voltak az utcán, akkor szólalt meg Benedek.

– Kemény kis srác, tényleg nem sírt, pedig már-már nagyon közel volt, de tartotta a szavát. Hadd nézzelek..., neked viszont egy kicsit könnyes a szemed... Vigyázz a sminkedre.

– Nem is sírok! Különben sem ígértem semmit. Egyébként, smink sincs rajtam.

– Nem is kell, azért vagy ilyen gyönyörű!

Kellemes volt a séta ebben a zsenge tavaszban, akácillatos estében, amibe néha néha gyöngyvirágillat vegyült. Ágnes el volt bűvölve, meg-megállt s mélyen beszívta a tavasz üde illatát. Egy ilyen alkalommal Benedek átkarolta a vállát, Ágnes öntudatlanul a férfi vállára hajtotta a fejét, lehunyta a szemét és végtelen boldogság járta át testét, lelkét. Benedek csak nézte a gyönyörű lányt szólanul, nem tudott mit mondani, talán nem is akart, csak azt érezte, hogy a lelkük felemelkedik a

magasba a fejük fölé s ott egygyé forrva keringenek. Ez rendkívül boldog érzés volt. Amikor végül mindketten visszaértek a földre, Benedek megfogta Ágnes kezét, és el-elcsukló hangon szólt: – Sietnünk kell, mert még lemaradunk a Padlásról. – Ezen aztán jót nevettek, megszaporázták lépteiket, s most már kézen fogva siettek a színház épületéig.

A hazafelé úton a darabról beszélgettek, nagyon élvezték mindketten, jól szórakoztak és fürödtek a jókedvben, az élményben. Az utcák már igencsak üresek voltak, és ők rendkívül élvezték ezt a magányt a csillagos ég alatt.

– Tudod mit, legközelebb egész este sétáljunk ilyen csoda szép időben. Egészen elbűvölő az éjszaka – nézett fel Ágnes Benedekre, – te mit szólsz hozzá?

– Én benne vagyok, akár éjfélig is sétálhatunk most is, ha van kedved hozzá!

– Majd máskor, most szeretném már látni Misit, jól van-e?

– Biztosan mélyen alszik, ne izgulj.

– Akkor is máskor, majd ha lesz megint egy szabad esténk. Jó?

Benedek bólintott, s kézen fogva hazáig futottak, hogy mielőbb láthassák Misit.

\*



**V**ége leszáradtak a hólyagocskák Misi pocakjáról és mehetett a szabadba. Sokáig játszott a játszótéren, hintázott, csúszdázott, no meg homokozhatott kedvére. Bele is merült nagyon a játékba, amikor érkezett nagy, észrevette őket, hogy kinn vannak a játszótéren.

– Kijöttetek levegőzni, kislányom? – huppant le Ágnes mellé Erzsí néni. – Egyem meg a kis bogaram, úgy elmerült a játékban... Isten ajándéka ez a kisgyerek.

– Igen az! – bólogatott Ágnes. – Hogyan is érdemelte meg ez az angyali teremtés, hogy elveszítse mindkét szülőjét? Olyan igazságtalan a sors!

– A sors kiszámíthatatlan gyermekem, nem mindig az kapja az ütet, aki megérdemli. Nem tudhatjuk miért történt az, ami történt, tudom, nehéz túlélni ilyen szörnyű igazságtalanságot, de menni kell tovább gyermekem. Nehéz, de túl kell élni. Látod Misi máris talált új mamát magának. Sőt, nagyjia is van..., folydogál a víz a maga medrében, gyermekem.

– Azt tudja, hogy Benedeket apának szólítja?... Még amikor beteg volt, ült az ágyában, s miután Benedek megvizsgálta, s leült mellé, akkor hosszan nézte őt, majd megsimogatta a szakállát, aztán átölelte a nyakát, hozzá bújt s azt mondta, apa!... Az apja is szakállas volt, s bizonyára beugrott neki valahogy, azóta apának szólítja.

– Édes kicsi bogaram! – mondta könnybe lábadt szemmel Erzsí néni.

A rendelés után, Benedek becsöngetett Ágneshez. Misi már az igazak álmát aludta.

– Szólt Bandi, az ügyvéd barátom, hogy szüksége lesz a bankszámla-számadra, valószínű, hogy hamarosan kiegyeznek a biztosítóval és utalják a pénzt.

– Milyen pénzt?

– Kártérítést az autóért, ami totálkáros lett, meg Misinek és neked fájdalomdíj gyanánt. Ezt a biztosító fizeti, de hátra van még a bírósági tárgyalás, ahol a tettesnek is kell majd fizetnie, az viszont elhúzódhat, ezt viszont megkaphatod hamarosan. Azt nem árulta el Bandi, hogy mennyi lesz, mert ő többet kér, mint amit a biztosító ajánlott, de ha kiegyeznek, azonnal utalják a pénzt neked, hiszen te vagy Misi gyámja.

Ágnes csak bámult, eszébe sem jutott, hogy pénzt kaphat... Márpedig az nem hozhatja vissza sem a nővérét, sem a sógorát, Misi szüleit sem. Sírva fakadt, pedig milyen nagy szüksége van a pénzre, hiszen az ő fizetése, azzal a négyórás adminisztratív munkával, amit a helyi tévénél keres, csupán a rezsire elég, pedig nem akart teljes munkaidős állást vállalni, amíg Misi, meg ő maga is túl nem lesz ezen a rettenetes időszakon. Nem lehet, hogy csupa idegen vegye körül Misit ilyen megrázkódtatás után. Szüksége van Misinek rá, valakire, aki eddig is mellette volt. Addig nem akarja napközibe adni, szükségük van egymásra, hogy felejtetni tudjanak, túllépni ezen a borzalommal teli időszakon.

Ágnes megadta a bankszámla-számát, Benedek azonnal át is küldte az ügyvédnek telefonon, azután felé fordult.

– Mit szólsz az esti sétához, ma ráérek, eltudunk menni?

– Jó ötlet! Beszéltem Erzsi nénivel, és estére rendeltem ide, éppen akartalak hívni, hogy ráérsz-e?

– Hát ez nagyszerű, egyre gondoltunk. Akkor este jövök!

Még nem ment le a nap, amikor elindultak. Felmentek a dombra, hogy onnan gyönyörködjenek a naplementében. A domb csúcsán voltak, egy hatalmas hársfa alatt, és rákönyököltek az ósdi várfal maradványaira, s csak nézték szótlanul a körülöttük zöldellő mezőt, amit százszorszépek, sárga pitypangvirágok és nefelejcsok sokasága ékesített, a lemenő nap viszont pirosra festette az eget.

Olyan gyönyörű volt, hogy Ágnes megszólalni sem tudott, Benedek meg csak a lányt nézte és ő sem tudott megszólalni a gyönyörűségtől.

Miután minden homályba borult, akkor indultak tovább, s ahogy egyre szürkült az ég, úgy kezdtek kigyulladni a lámpák, és lassan a csillagok is kigyúltak az égbolton. Beszélgettek a gyerekkorukról, a szüleikről, meg egyáltalán az eddigi életükről, amit még nem tudtak egymásról, mert nem tudhattak. Jól belemelegedtek a beszélgetésbe, már igazából azt sem tudták hol vannak, a város melyik részén. Legalábbis Ágnes nem tudta, ő falun élt, ott nőtt fel, csak egyetemistaként került fel a városba.

Egyszer csak arra figyeltek fel, hogy kiértek a városból. Az út megy tovább, sőt a járda is az út mellett, de épületek már nincsenek.

– Jajjj, te tudod egyáltalán hol vagyunk, véget ért a város?

– Aha, tudom. Ott vagyunk, ahonnan már vissza kell fordulnunk. Nincs tovább. Tudod, hogy már legalább öthat kilométert gyalogoltunk? Visszaforduljunk, vagy hívjak taxit?

– Ami engem illet, nem kell, bírom még. Te hogy állsz?

– Még két lábon, de, hogy meddig? Jóóó, csak tréfa volt! Forduljunk vissza, de azért szólj ám, ha elfáradtál.

Visszafordultak. Egy ideig mentek csendben, hallgattak mindketten. Aztán Benedek megszólalt.

– Olyan csendben vagy. Szólj, ha elfáradtál!

– Te is csendben vagy, elfáradtál volna?

– Nem, csak éppen gondban vagyok...

– Ó, mi az a nagy gond? Tudok segíteni?

– Neeem hinném... No, de hátha mégis! Azt sem tudom, hogy mondjam el...

– Lehetőleg magyarul, azt biztos megértem! – mosolygott Ágnes.

– Az van, hogy..., de most mégsem..., majd inkább máskor...

– Pedig most ráérünk, van még öt kilométerünk.

– Hát jóóó, de ígérd meg, hogy nem nevensz ki.

– Miért nevetnélek ki? Csak vágj bele nyugodtan!

– Az van ugyanis..., hogy..., szeretném megkérni egy lány kezét..., de nem merem, félek, hogy kosarat kapok...

Ágnes egy pillanatra megtorpant, majd erőt vett magán s felgyorsította lépteit, s csak úgy visszaszólt:

– Márpedig, csak úgy fog kiderülni, hogy kosarat kapsz-e, ha megkéred a kezét. – A végén már megremegett a hangja, majd felgyorsította lépteit és közben nyelte a könnyeit.

– Ágnes! – futott utána Benedek, amikor utolérte, elé állt, majd féltérdre ereszkedett, – Hozzám jössz feleségül?

– Azt mondtad, van barátnőd..., akkor hát az ő kezét kérd meg!

– Nem mondtam, hogy van barátnőm, azt mondtam, szeretném megkérni egy lány kezét..., te vagy az a lány, Ágnes! Az első pillanatban, amikor behoztad hozzám Misit, tudtam, hogy te vagy az, aki kell nekem. Szeretlek! Hozzám jössz feleségül?... Válaszolj, kérek!

– Most úgy összezavartál, nem halaszthatjuk ezt máskorra?

– De, persze! Bocsáss meg, látod milyen mafla vagyok!

– Nem vagy mafla, össze vagy zavarodva, ahogyan én is... Inkább menjünk!

Elindultak. Ágnes nyújtotta a kezét, Benedek megfogta a kis kezét és helyrebillent a lelki egyensúlya. Tervezgetni kezdték a jövőt.

Időnként meg-megálltak, s nézték a csillagos eget. Még hullócsillagot is láttak.

– Hunyd le a szemed és kíváncsi vagy valamire! – mondta Ágnes és maga is úgy tett. – Igen!

– Mi igen?

– Mit kívántál?

– Azt, hogy légy a feleségem.

– Én viszont arra mondtam igen! – majd egy forró csókkal megpecsételték elhatározásukat.

Amikor végül levegőhöz jutottak, Benedek szólalt meg először.

– Tudod mi lesz az első lépésünk az esküvőnk után?

– Te már azt is tudod? Na mi lesz az első lépés, mert én el sem tudom képzelni.

– Az, hogy örökbe fogadjuk Misit! Mi leszünk a Bruckner család.

– Akkor nekem is Brucknernek kell lennem?

– Valamilyen formában mindenképpen. Ha meg akarod tartani a leánykori neved, akkor mondjuk, lehetsz Brucknerné Dér Ágnes, ugye jól hangzik?..., de a gyerekeink, ha lesznek, ők Brucknerek lesznek és nem szeretném, ha Misi kilógna a sorból, hiszen máris úgy szeretjük őt, mintha a mi gyerekünk lenne, nem igaz?

– Brucknerné leszek, megtartanám azt a három betűt a szüleimért, akiket olyan korán elveszítettem. Az, hogy Misit örökbe fogadjuk, az remek gondolat. Benedek, te olyan, de olyan jó ember vagy!

Közben hazaértek. Már kis híján éjfél volt. A kapuban elbúcsúztak egymástól. Természetesen a búcsúcsók ezúttal nem maradt el.

Ágnes csendben lépett be a lakásba. Első útja Misihez vezetett. A kicsi mélyen aludt, édes mosoly ült az arcocskáján.

– Jó éjt Misikém! Jó éjt Bruckner Misi, édes kicsi fiam.

Erzsi néni is mélyen aludt a nappaliban a kanapén. Ágnes nem akarta felébreszteni, majd reggel hazamegy. Ő viszont a maga régi kis szobájában tért nyugovóra ezen az estén és végtelen boldogság járta át a lelkét.

Hogyan is mondta Erzsi néni?, „... folydogál a víz a maga medrében, gyermekem.”

Milyen igaza volt!

\*

## *Az öreg tudós*

**E**gész nap az utcán kószált. Jobban szerette, ha mozgásban van, mintha ücsörögne egy parkban a padon. Az éhezéshez már-már hozzászokott. Lám, ezt is meg lehet szokni. A gyomra olykor nagyokat kordult, de már nem törődött vele. Belefáradt... belefáradt ebbe az életbe. Kéregetni egész nap, reménykedni, hogy majdcsak megszánja valaki, aztán összejön annyi, hogy egyszer ehet naponta... éjjel alhat egy padon a csillagos ég alatt... nyáron még csak hagyján, de ha jön a hideg idő... *Belefáradt, nem csinálja tovább... minek éljen... mi értelme így élnie?...*

Nagyot sóhajtott. Rótt a utcákat, valahol csak elfogy az ereje, s egyszer csak vége lesz ennek a rémálomnak. Vége, egyszer s mindenkorra.

*Ha most szembejönne valaki, egykori tanítványai közül, biztosan nem ismerné fel. Szerencsére.*

*Voltak jobb napjai is. Egyetemen tanított, hírneves biofizikus kutató volt egykoron, a számát sem tudja hány könyvet írt, hány díjat kapott, micsoda kísérleteket folytatott...*

*Még emlékszik arra a Laci gyerekre... no, annak aztán vágott az esze, sokszor dolgoztak a laborban éjt nappallá téve, az a Laci, az volt a legkitartóbb, eszes gyerek volt nagyon... Vajon mire vitte? Talán utána kellene néznie, de olyan régen nem olvas már szaklapokat, nem juthat hozzá egy ilyen nyomorult koldus. Pedig szívesen utánanézne... egy könyvtárban ha megpróbálná? Be sem engedik, ha meglátják... ilyen toprongyosan, próbálkoznia sem érdemes... pedig milyen jó is lenne!*

*Az azért hiányzik. Esetleg, ha tudná hol van az a Laci... Ugyan, hogy kerüljön így a szeme elé?*

Egy bevásárló központ elé ért éppen, már jócskán elfáradt, leült hát a lépcsőre, a bejárattól távol eső részen. Kinyújtóztatta egy kicsit a tagjait, s olyan jólesett a pihenés. Hát még ha álomra is hajthatná itt a fejét egy kicsit, az is jólesne. Még egy ideig ücsörög, aztán megy tovább.

Egy asszonyka közelített felé, most jött ki a boltból. *Nahát, éppen olyan mint Ő volt... Káprázik a szeme, vagy álmodik, mi történik vele?... De Ő csak jön, már itt áll előtte... Olyan szőke a haja, nagy hullámokban omlik alá... elegáns, szép... Ez az ő Beátája... fiatalon, csinosan...*

*Ott áll előtte, valami zacskót nyújt felé... Jaj ne, megszakad a szíve...*

Tessék, jó étvágyat! - mondta, de a hang, a hang nem az Övé... a hang idegen... mégsem bírja ki, hogy ne szóljon utána.

– Beáta? – nem fordul meg, nem szól, csak megy tovább. *A szőke haja... az alakja... Istenem, most miért*



*küldted Őt ide? Miért? Potyogtak a könnyei. Sírt. Csak az Isten tudja mióta nincsenek már könnyei. Elapadtak már régen. A lelkét, azt marcangolja a fájdalom kíméletlenül. Nem is érti, hogy hogyan élte túl, azt meg végképp nem, hogy miért?...*

Belenéz a zacskóba, két zsemle, egy alma, meg valami papírba csomagolva... kibontja, egy darab párizsi. Fantasztikus illata van! Nem, ezt nem állhatja meg. Nagyot harap a zsemlébe, a párizsiba. *Csak lassan*, inti magát, *ne falj, csak szépen lassan...* Nem igazán hallgat magára. Jól esik az evés, napok óta nem evett egy falatot sem. Már a napokat sem számolja, feladott mindent. *Akkor ez most miért volt? Vajon miért történt vele? Azért küldte Beátát az ég, hogy megmentse az éhhaláltól? De hát miért? Nem akar már élni, szívesebben menne hozzájuk... már régóta odavágyik. Most miért jöttél, hogy megmentsd az életemet? Veled akarok lenni... Veletek akarok lenni, odaát!* Megevett mindent az utolsó morzsáig. Kellemesen melengette a nap, gondolatai száguldottak, csapongtak a múltban... majd szépen lassan eldőlt, s álomba merült.

Egy rendőr ébresztette fel.

– Papa, itt nem alhat, el kell innen mennie. Hé, hallja! rázogatta.

Hallja persze, hogy hallja. Milyen jó, hogy felébresztette, szörnyű álma volt. Pedig hát, nagyon régóta nincsenek már álmai sem.

Felcihelődik, elindul, baktat tovább, rója az utcákat. Azonban gondolatai ezúttal visszarepítik a múltba. Az a szörnyű nap jut az eszébe, az a húsz év előtti szörnyű nap. Pedig már évek óta nem gondolt rá, nem akarta, hogy eszébe jusson, hát nem jutott eszébe. Most mégis... *Beáta, ó drága kis feleségem! Miért, miért volt ez a látomás? Mit akarsz üzeni? Miért fáj most minden úgy mint régen?* Újra eleredtek a könnyei.

Hát igen, nagy tudású emberként ismerték őt valamikor. Molekuláris biológusként, a DNS kutatásában ért el jelentős sikereket. Végzett kutatásokat a rákkal kapcsolatban is. Micsoda elismerés volt, amikor előadónak meghívták a Harvard Egyetemre. Ó, régi szép idők...

Akkor is külföldön volt. Párizsban egy konferencián... Ott kapta az értesítést, hogy mi történt. Mikorra hazaért, már csak a fekete üszkös romokat találta. Elégett az egész élete, senkije, semmije nem maradt. Azt mutatták ki a vizsgálatok során, hogy valahol gázszivárgás lehetett, a felesége, a szépséges Beáta, már a robbanásakor szörnyethalt. A két gyönyörű angyalkájuk, a nyolc és tíz éves kislányaik benn égtek. Mire a tűzoltók kiértek, már késő volt, porig égett minden, még emléke sem maradt, semmi, de semmi...

*No, most jobb, hogy eszembe juttattad? Miért tetted Beáta, drága angyalom? Ha most lenézel rám, vajon mit gondolsz rólam? Látod, mivé lettem? Nem is tudom, hogyan úszhattam meg ép elmével?*

Akkor sokkot kapott, kórházba került, onnan a szüleihez ment falura. Nem bírta sokáig. Volt némi spórolt pénzük a bankban, csak az maradt meg neki. Elutazott a tengerentúlra. Itthon nem bírta elviselni a hiányukat. Elment felejteni... azt hitte az olyan egyszerű. Nem, nem volt egyszerű. Bár dolgozott, de nem teljes odaadással, mint annak előtte. Két év után kapott az apjától üzenetet, hogy az édesanyja nagyon beteg. Hazajött. Éppen, hogy csak elbúcsúzhatott tőle. Akkor jött a fővárosba, albérletbe. Lett munkája is, de inni kezdett. Csak alkohalmámorosan tudta elviselni az életet.

Anyja után, hamarosan az apja is elment... Aztán elveszítette a munkahelyét, nem tudta fizetni az albérletet... így került utcára. Nem számolja az éveket, azt sem tudja hány éve van már az utcán... Csak azt tudja, hogy elég volt, együtt szeretne lenni a családjával. Milyen élet ez? Élet egyáltalán?

Ó, ha újra, csak még egyszer haza mehetne... Várná Beáta, meg a kis angyalkái... Istenem, csak még egyszer... Évek óta nem gondolt már az otthonára sem... évek óta nem voltak már vágyai, álmai... Most miért fáj ennyire a seb újra?... Talán nem kellett volna megennie azt a párizsit? Talán nem kellett volna...

Estefelé egy parkban kötött ki. Leült egy padra, nézelődött. Nagyon sok gyerek játszadozott, futkosott a fűvön, kihozták őket a szülők levegőzni... mint ahogyan ő is tette réges-régen...

Szinte maga előtt látta futkosni két aranyhajú kislányát, úgy érezte, mintha Beáta itt ülne mellette, s

együtt gyönyörködnek, nevetnek, úgy mint régen... Már-már azon kapta magát, hogy valóban hangosan nevet... nem bánta, ugyan ki figyel őrá, nem számít, semmi sem számít... elábrándozott.

Ott töltötte az éjszakát, azon a padon. Hanyatt feküdt, sokáig bámulta a csillagos eget. Aznap éjjel különösen sok csillag volt az égen, ragyogott az egész mindenség, nem tudott elszakadni a látványtól. Egészen beleszédült a ragyogásba. S egyszer csak, onnan a csillagok közül repült felé három angyal. Még a szárnyzuhogásukat is hallotta. Közeledtek felé, aranyszőke haja volt mindháromnak, s ahogy közelebb értek - igen, már jól látta - Beáta volt, s kézen fogva két kislányukat, feléje tartott. Egészen közel jöttek, kinyújtotta a karját, s boldogan simogatta a hajukat, mosolyogtak, nevettek mindahányan, aztán megfogták az ő kezét is, lassan felemelkedett a padról, s máris szállt velük, szálltak együtt boldogan az égbe...

*Másnap reggel a takarítók telefonáltak a rendőrségre, hogy egy padon hajléktalan holttestére bukkantak.*

\*

## *Add a kezed!*

**B**olondos, áprilisi nap volt. Veszettül fújt a szél, rontotta az amúgy kellemes tavaszi idő hangulatát. Ráérősen baktatott az utcán, s olykor-olykor szembefordult és feleselt a széllal. Bosszankodott, mert minden haja szála az égnek állt, vagy éppen az arcában landolt, hogy semmit sem látott tőle. Olyankor szembefordult a széllal, persze ilyenkor minden haja szála hátra menekült, már nem is volt mit a szemére vetnie. Csakhogy huncut volt ám ez az áprilisi szélkölyök, mert igen gyakran változtatott irányt és sohasem tudta, mikor jön szembe, vagy támad éppen hátba. Nehéz volt kicseleznie.

A térre ért éppen, gondolta itt megpihen kicsit. Igazán kellemes pihenőhely, óriásfákkal, alatta padokkal, bokrok, virágok nyílnak körbe, sőt még egy kis szökőkút is van, ahol madarak fürödnek, és apró gyerkőcök futkároznak körbe-körbe.

Itt is kicselezte a kelekótya áprilisi szél, hirtelen hátba támadta és megállásra kényszerítette, mert semmit sem

látott, de amint újraindult volna már szembe fújt és eligazította a haját, legalább a szeme elől, hogy láthasson. Alig tett néhány lépést egy pad felé közeledve, amikor ismét hátulról támadott s még mielőtt megállhatott volna...

– Áúúú! – üvöltötte el magát és a fejéhez kapott, amint hirtelen nekiütközött egy éppen ott haladó járókelőnek és a halántéka nyomban lüktetni kezdett.

– Bocsásson meg! Megütötte magát? – kapta el a karját azonnal a férfi, – menjünk, üljünk le egy padra, megnézem magát, túléli-e?

– Túl fogom élni... menjen csak a dolgára...

– Biztos benne? Én azért csak megnézném!

– Ért is hozzá, vagy csak megjátssza magát?

– Mondja, mindig ilyen bizalmatlan?

– Aki kiszolgáltattott, az bizalmatlan, nem tudta? Azt sem tudom ki maga?

– Bocsánat, dr. Ligeti Loránd vagyok.

– Én meg Hajnal Flóra, dr. nélkül. Nos, mit lát? Mondjon már valamit!

– Egy piros púpocskát, mindjárt tesztek rá egy kis fájdalomcsillapítót... No és mit csinál Hajnal Flóra dr. nélkül?

– Egy unalmas helyi lapnál újságíró..., aki hetente begyűjti az adatokat, mikor hol nem lesz víz- vagy áramszolgáltatás, vagy éppen a távfűtés szünetel... meg hasonló ostobaságok... Most éppen a Vízműveknél jártam, mert maguktól nem küldik ám el, csak ha jól megfenyegeti őket az ember.

– Sejtésem szerint, jól rájuk ijesztett!

– Naná! Engem a főnököm üldöz, hogy szerezzem meg az adatokat, én meg kénytelen vagyok őket sarokba szorítani... Így megy ez, pedig szívesebben írnék mást...

– Mit írna szívesen?

– Mit? Talán a leginkább regényt, de írok novellákat is, mindig gyalog járok, a város legrejtettebb zugába is, és mindig látok, hallok, találok valamit. Olykor megjelentet a főszerkesztő egy-egy kis színes írást, de egyébként is, ki olvassa ezt a helyi újságot? Szerintem senki, valójában nincs is benne olvasnivaló.

– Miért nem ír regényt, ha már ahhoz van kedve?

– Mert azért nem fizetnek, s nekem meg is kell élnem valamiből. Most regényt is írok egyébként, nemrég megjelent egy novella kötetem, de manapság nem lehet írásból megélni, mint hajdanán.

– Ne búsuljon, másból sem lehet megélni, gyógyításból sem. Kellenek a másod- meg harmad-állások..., bár az is lehet, hogy ilyen a világ, szeretünk nagylábon élni, vagy nincs igazam?

– Biztosan vannak olyanok is, akik nagylábon élnek. Én egészen biztosan nem tartozom közéjük... ráadásul nem is számíthatok másra, csak magamra... de inkább hagyjuk... Mit rakott a halántékomra? Olyan kellemes, hűti és már kevésbé fáj. Köszönöm.

– Szívesen! Oda adom ezt az üvegcsét, ha újra fájna akkor ebből fújjon rá egy vattakorongra és ragassza a halántékára, rendbe jön, de szeretném látni holnap is.

– Itt a padon rendel, doktor úr?

– Igen, jó lesz itt a padon.



**M**ásnapra hűlt helye volt a púpocskának a halántékán, sőt a fájdalomnak is. Flóra gondba esett, ugyan minek is menne el a megbeszélrt rendelésre, hiszen kutyabaja. Aztán mégis úgy gondolta, hogy nem lenne szép tőle, ha hagyná hiába várakozni a doktort.

Ragyogott a nap, az előző napi szélnek hűlt helye sem volt már, inkább volt ez nyárelő, mint tavasz. Farmernadrágot húzott, hozzá fekete pólót, sportcipőt, s indult. Úgy saccolta, húsz perc alatt odaér. Igen, csak éppen azt nem számolta bele, hogy ő bárhová megy, mindig lát, hall, vagy talál valami különlegességet, ami miatt aztán általában késésben van folyton.

Ezúttal is így történt. Madárcsicsergésre figyelt fel, aztán látta is a bokor ágán a fiókahívogató anyamadarat, és máris kutatott a fióka után. Meg is lelte gyorsan, egy igen vékony ágacskán himbálózott ügyetlenül, és nem volt bátorsága elszánni magát a repülésre. Megállt és várt a fejleményekre. Biztatta is a fiókát: *bizonyára most tanulsz repülni..., de a fészekből is ide repültél valahogy..., hajrá, menni fog!... Repülj..., repülj!*

Akkor észrevett egy nagy kutyát közeledni. Azonnal fürkészní kezdte a környéket, a gazdi után kutatott, de hiába, nem látta sehol. A kutya viszont, éppen feléjük tartott. A fióka addig ügyetlenkedett, míg lepottyant arról a himbálózó vékony ágacskáról a járdára. Az anyamadár észrevette a közeledő veszélyt, figyelmeztette fiókáját, s



bíztatta az azonnali repülésre. Ott körözött körülötte és hívta, hívta egyre. Közben a kutya is odaért s megtorpant éppen a madárfióka előtt.

Ekkor ijedt meg Flóra igazán. Bár rászólt a kutyára, hogy takarodjon, az viszont nem éppen nyájasan vakkantotta el magát, amitől a nő is visszariadt. A fiókát kezdte biztatni, hogy bújjon be a bokorba, ott nem éri el a kutya, de az csak remegve állt ott, és mozdulni sem tudott.

Hirtelen eszébe jutott, hogy maradt még egy fél sonkás szendvicse, ami a táskában lapul. Fél szemét a kutyán, a másikat a fiókán tartva, a táskájába nyúlt, előhalászta a szendvicset és barátságosan kínálta a kutyának. Elhúzta az orra előtt, hogy szagot fogjon, aztán arrább hajította a fűre. A kutya gyorsan utána lódult, és tovább futott a zsákmánnyal.

Flóra megkönnyebbülten felsóhajtott. Kutatni kezdett a fióka után, de az már nem volt a helyén, leguggolt, s a bokor alatt fürkészett, de nem találta a parányi madarat. Az anyamadarat sem látta sehol, de egyszer csak előbukkant valahonnan, a bokor ágán megállt, ahol előzőleg is tartózkodott s hívni kezdte a fiókát. Erre az is csipogni kezdett a bokor alatt. Így már Flóra is útmutatást kapott, s megtalálta a rémült pici madarat, majd előhalászta a bokor túlburjánzó ágai közül és feltette a bokor tetejére. Ezúttal szilárdabb talaj volt a talpa alatt a fiókának, s újra sírni kezdett, mire az anyamadar odarepült mellé és megvigasztalta. Flóra az órájára nézett, majd futni kezdett.

Kipirulva, lihegve, leizzadva érkezett a térre, s toppant a pad elé, ahol a doktor várta.

□ Mi történt magával? Idáig üldözték?... Nem, várjon kitalálom! Látott, hallott, talált valamit útközben. Igaz?

– Hogy találta ki?... Magának is jó napot!... Egyébként, megmentettem egy madárfióka életét!

– Jó napot!... Látja, a gondolataiban olvasok! Nem is csoda, oly régóta ismerem már magát... Különben, miért nem szólt nekem? Jó vagyok életmentésben! – Mit nem mond? – csak ennyit nyögött ki, miközben lehuppant a padra.

– Jöjjön, – emelte fel a karjánál fogva – hűtse le az arcát, mielőtt felrobbanna. – A nő engedelmeskedett, hagyta magát vonszolni, aztán míg a férfi nyitva tartotta a csapot, addig buzgón hűtötte forró arcát, ami oly jólesett. – Nos, jobban érzi magát? – A nő csak bólogatott.

– Akkor hadd lássam a halántékát! – majd félre simította a haját fél kezével – nos, sehol semmi? Elmúlt, már nyoma sem látszik! – mondta. Ellágyult az arca miközben a kezével végig simított a nő arcán, majd egy pillanatra megállt s kissé megemelte az állát, – Szép a szeme!... Fájdalmat nem érez már?

– Nem, semmit! – szólt kissé zavartan Flóra.

– Hát, akkor most már mesélhet, ki vagy mi tartotta fel az imént?

– Előbb essünk túl ezen is... Köszönetem jeléül, hoztam magának valamit. – A táskájába nyúlt, s egy könyvet húzott elő. – Tessék, ez a magáé!

– Igazán? Köszönöm szépen... *Hajnal Flóra: Add a kezéd!...* De hiszen ez az ön könyve! Novellás kötet. Nagyon köszönöm! Még ma este kiolvasom, előre érzem, hogy nem fogom tudni abbahagyni.

\*

**A**znap este nehezen jött álom Flóra szemére. Tele volt élménnyel, amilyenekben már régen volt része. Az egész délutánt együtt töltötte Loránddal. Meghívta őt ebédre egy közeli étterembe, majd hosszan sétálgattak parkokban vagy csak az utcán és rengeteget beszélgettek. Olybá tűnt, mintha már ezer éve ismernék egymást, szinte egy hullámhosszon voltak, s ahogy mesélt, hol egyikük, hol másikuk, szinte meg is ismerték egymást.

Loránd azt javasolta, hogy tegeződjenek, esetleg betérhetnek valahová pertut inni. Ott haladtak éppen a téren a kútnál, s akkor ő azt mondta, jobb ötlete van. Úgy igaznak pertut, hogy egymás tenyeréből isznak a kútnál, amire Loránd egyből vevő volt.

Ő tartotta a tenyerét, a férfi megnyomta a csapot. Először jól megmosta a kezét, azután várta, hogy megteljen vízzel, akkor Loránd ivott belőle s elkiáltotta magát – én már tegezhetlek, szia! – Akkor ő összespriccelte a vizes kezével. Kacagtak. Azután neki kellett Loránd tenyeréből innia, s azt követően visszakapta a csapkodást. Vizesek voltak, kacagtak, mint két őrnült kamasz.

Egy idős házaspár üldögélt ott közelben a padon, s akkor a bácsi megszólalt: – Ez így nem érvényes!

– Csókolják meg egymást! – toldotta meg a néni.

–Tényleg, csak úgy érvényes? – kérdezett rá Loránd.

– Igen, igen! – helyeselt az idős pár. S akkor Loránd megcsókolta. Belevesztek abba a csókba mindketten.

Ezek az élmények fűrésztöttek, amikor este lefeküdt, s úgy lubickolt a boldogságban, hogy nem jött álom a szemére. Nem is bánta, ritka élmény volt ez az életében.

Tíz óra elmúlt már, amikor csörgött a telefonja. Gyorsan felkapta, talán a gyerekek, jaj, csak nincs valami baj?...

– Remélem, nem ébresztettelek fel? – hallotta Loránd hangját, – olvasom a könyved, s ahogy azt előre megmondtam, nem tudom letenni. A címadó novella valami különleges élmény volt, az *Elveszünk* viszont, kis híján megíratott, az *Állásinterjú*-t pedig végigröhögtem. Te rendkívüli tehetség vagy, jók a témáid, remekül írsz, de hagyok holnapra is, hogy feldobja a hangulatomat. Nem szabadna a tehetségedet áramszünetekre pazarolnod.

– Tudsz jobbat?

– Majd kigondolunk valamit, most hagylak aludni. Holnap egész nap a rendelőben leszek, délután a kollégát kell helyettesítenem, de majd utána halljuk egymást!

Flóra örült Loránd hívásának, aztán mégis a fiúkra gondolt. Ők ketten a fővárosban, ő meg itt, egyedül.

Három éve, hogy özvegyen maradt, az idősebbik már akkor Pesten élt, a kisebb első éves egyetemista volt. Informatikus mindkettő. A második évet Öcsi már Pesten

kezde, ugyanis a bátyja cégénél kapott fél állást, meg a lakását is megosztotta az öccsével, mert ő már vett egy két szobás lakást, persze hitelre, de megosztotta az öccsével, hogy a maga keresetéből tudjon továbbtanulni. Jó gyerekek, remek fiúk, már gyerekkorukban is kivételesen jó gyerekek voltak. Megértik és segítik egymást... csak éppen ő maradt egyedül... nagyon egyedül. Bár hazajönnek minden hónapban, legalább más-naponta hívják őt, hol egyik, hol a másik, vagy emailt küldenek, de hát ez már nem ugyanaz... Persze, tudja ő, hogy neki akartak segíteni, hogy könnyebb legyen a megélhetés, de nagyon hiányoznak, még mindig nagyon hiányoznak.

Nem sokkal előtte, tavaszon halt meg az apjuk, autóbalesetben, s ősszel már a kisebbik fiú is Pestre költözött. Rettenetes évek voltak azok, amin akkor keresztülment..., de mára már megbékélt a sorsával, belenyugodott... Az ami a napokban történt vele, az meg talán ajándék, az élet ajándéka... Sosem hitte, hogy lehet még szerelmes... Újra megjelent előtte a kép a kútnál, amikor egymás tenyeréből ittak Loránnal és vízzel spriccelték egymást, majd a csók után elrohantak, mint két komisz kamasz.

Már előre sajnálta, hogy másnap nem találkoznak, de örült annak is, hogy felhívta és holnap is hívni fogja.

Azután az jutott eszébe, hogy vajon hány éves lehet Loránd? Volt-e már nő, vannak-e gyerekei? Ezekről nem beszéltek, de erre is sort kell keríteniük hamarosan.

Még kiugrott az ágyból és bekapcsolta a laptopját. Hiszen meg sem nézte, nem jött-e levél a fiúktól, annyira elragadták a friss élmények, hogy nem is gondolt rájuk. Emiatt most lelkiismeret-furdalása volt.

Igen, érkezett levél! Nyomban megnyitotta: *Anya, a hétvégén hazamegyünk, sok jó újságunk van, majd otthon megosztjuk veled! Öcsi.*

\*

**L**oránd csak annyit kérdezett, hová szeretne menni, moziba, színházba, vagy ki a természetbe. Persze, hogy ez utóbbit választotta. A férfi is szabad volt egész délután, így abban maradtak, hogy kimennek a tópartra, ami mintegy tíz-tizenkét kilométerre van a várostól. Érte jött kocsival. Csak szólt, hogy itt áll már a ház előtt, s ő máris futott le, s örömmel töltötte el, hogy újra láthatja.

Amikor kilépett a kapun, akkor eszmélt rá, hogy azt sem tudja milyen kocsija van Lorándnak, vajon hol állhat? Aztán meglátta őt, kiszállt s eléje jött a kapuba. Megölelte, s egy lehelet-könnyű puszit nyomott a homlokára. Boldog volt.

Lorándon farmernadrág, zöld póló, sportcipő. Ismét csak mosolygott magában, egyformán öltöztek, mintha csak megbeszélték volna. Loránd pólója valamivel sötétebb árnyalatú volt, ő viszont egy pulcsit is kötött a derekára, ki tudhatja mit hoz ez a szeszélyes áprilisi idő.

Azután észrevette a pulcsit az ülésen. Hihetetlen! Alig fért meg a bőrében.

Amikor leparkoltak, egyértelmű volt, hogy a tó bal partján indulnak el, hiszen ott vonultak a fákkal borított hegyek, míg a jobb parton kevés fa volt, s utána a falu következett. Loránd a kezét nyújtotta, – Add a kezéd! – Mosolygott, s így kézen fogva elindultak a tóparton. Gyönyörködtek a parti fák friss zsenge ruhájában, bámulták hosszan a képeket, amit a gomolyfelhők festettek az égi kékre, majd kavicsokat hajigáltak a tó vizébe.

Egyszerre Flóra váratlanul megköszöri a torkát s megkérdezte – mondd, te hányas évjáratú vagy? – Loránd hangosan felkacagott.

– Már vártam a kérdést, bár nem ilyen tálalásban. El kell gondolkodnom rajta, hogyan is válaszoljak, – miközben egyfolytában röhögött.

– Várj csak, hogy megkönnyítsem a helyzetet, hány éves vagy?

– Így sokkal világosabb! Már kezdtem magam bornak érezni... Negyvenhét.

– Ne haragudj, a kellemetlen kérdések miatt...

– Ezek szerint lesz még?

– De még mennyire! Voltál nő, elváltál, vannak gyerekeid?

– Egyenes kérdésre, egyenes válasz: nem voltam nő, így elválnom sem kellett, sőt, gyerekeim sincsenek.

Flóra hallgatott. Előrefutott, majd leült egy kőre. Látszott rajta, nagy gondba esett. Loránd amikor beérte, leguggolt mellé s megkérdezte mi a baja.

Hirtelen felugrott a kőről, tett néhány lépést, majd szembefordult a férfival.

– Én özvegy vagyok, van két felnőtt fiam...

– Tudom, a férjed autóbaleset áldozata lett három évvel ezelőtt, a fiaid Pesten élnek, te itt egyedül, ahogyan én is...

– Honnan tudod?

– Néztem a Facebook-oldalad, ne haragudj!

– Akkor azt is tudod, hogy ötvennégy éves vagyok?

– Igen, bár én harmincnak hittelek. Akkor lenne igazán nagy a különbség, így jelentéktelen. –

Flóra idegesen járkálni kezdett le-fel.

– Mi a baj, elárulnád? – kérdezte a férfi aggódalmasan.

– Ezzel kellett volna kezdenünk!, – szólt nagyon meggyötörten az asszony. – Ne komolytalankodj, kérlek. Hét év nagy idő, tudod mit jelent?...

– Semmit sem jelent, fiatal vagy, szép, szeretjük egymást, semmi más nem kell...

– Tisztában vagy vele, hogy én már nem szülhetek neked gyereket?..., egy-kettőre hetven leszek, érted?..., neked olyan valaki kell, aki gyerekekkel ajándékozhat meg... – sírva fakadt.

A férfi odaállt elé, megfogta a két karját.

□ Flóra, nekem te kellesz! Mindig téged kerestelek, de nem találtalak, most már azt is tudom miért. Nekem te kellesz, tudom, hogy a fiaidnak már nincs szükségük apára, de az unokáidnak nagyapjuk lehetek! Hallod, nézz



rám! Szeretlek, szeretjük egymást, ne gondolj másra, csak arra, hogy kettővel kevesebb a magányos szív.

\*

**H**étvégén Flóra süttött, főzött. Kétfajta süteménnyel várta haza fiait, mert mindketten nagyon szerették a sütit. Két nap alatt fel is szokták falni az egészet, ha mégsem, olyankor becsomagolta nekik. Az ebéd is főlt már a fazékban, meg kacsamell sült a serpenyőben. Délre mindig haza szoktak érni. Várta őket.

Csak Loránd volt most egyedül. Rá gondolt, hátha nem érzi magát olyan magányosnak. Félve, de rákérdezett a férfi, hogy nem akarja esetleg bemutatni őt a fiúknak? De ő elhárította. Korai még, mondta. A fiúk nem is tudnak róla, de majd talán most elmondja nekik, és akkor majd legközelebb be is fogja őket mutatni egymásnak.

A fiúk falták a hazai kosztot, mert nekik nem igen volt idejük főzni, pedig Zoli, az idősebbik igen jól főzött, de mint mondta, ha néha-néha tud időt szakítani rá, akkor a leginkább palacsintát szokott sütni, mert ugyebár, azt is nagyon szeretik mindketten.

Azután előhozakodtak a terveikkel, mert nagy változások állnak be náluk.

Zoli őszre megnősül. Úgy döntöttek Larával, hogy eladják a lány lakását, s befizetnek egy három szobás lakásra, persze vesznek fel rá hitelt, s odaköltöznek. Zoli

lakása viszont Öcsié lesz, átveszi a hitelt a bátyjától, és ősztől már teljes állásban dolgozhat, akkorra a diplomája is a kezében lesz, remélhetőleg.

– Akkor te is jöhetsz anya, amikor jólesik. Megszállhatsz Öcsinél is és nálunk is, tiéd a harmadik szoba – tette hozzá Zoli.

– Van egy másik forgatókönyv is, – szólalt meg Öcsi. – Az, hogy én hazaköltözöm, s itt keresek munkát, addig amíg nem találok, addig még távmunkában dolgozom Zolinak. Bár, az is kérdés, hogy találok-e munkát itthon egyáltalán?

– Ezt komolyan gondolod, haza vágysz, vagy csak miattam találtátok ki, hogy ne legyek egyedül? Nem kell velem foglalkoznotok, úgy csináld Öcsi, ahogy neked jobb. Nekem az is megnyugtató, hogy ott vagytok együtt, egymást segítitek, nagyobb biztonságban tudlak titeket! Persze, az egyedüllét nem jó..., de már nem vagyok egészen egyedül...

Itt egy pillanatra megakadt, azt sem tudta mit mondjon, hogyan folytassa. A két fiú összenézett, előbb értetlenül, azután Zoli körülnézett, benézett asztal alá, szekrénybe, a függöny mögé. Aztán füttyentett egyet. – Hé, kutyus!... Én nem látok itt sehol senkit, semmit, hogyhogy nem vagy egyedül?

– A humorod még a régi, csillagom. Hiába is keresnéd, nincs itt, még nem is volt, de megismertem valakit...

Ahogy elkezdett mesélni Lorándról, Zoli azonnal hozta a laptopját, megkérdezte mi is a vezetékneve, s máris keresgélni kezdett... Aha, itt van egy Ligeti Ferenc, agrármérnök... akkor nem ezt keressük...

– Várj csak, az alighanem a bátyja, mutasd, hasonlít-e rá? – A bátyja lenne? De hiszen ez Debrecenben él! – Akkor tényleg a bátyja lesz... hmm..., cseppet sem hasonlítanak egymásra..., mehetsz tovább... – Na itt van! Dr. Ligeti Loránd, ő lenne az?

Miközben Flóra bólogatott, a szívéhez kapott, te jó ég, a fiúk azonnal kivesézik... neki eszébe sem jutott... most csak hallgatott és figyelte a fiait.

– Hm, ez egészen jóképű pali, ráadásul doktor is... negyvenhét éves... te mennyi is vagy, anya?, – gombóc volt a torkában, meg sem tudott szólalni. Őcsi mondta, hogy már ötven felett... – Aha, tudom már, nem számít... nőtlen, gyereke nincs... van egy hámszobás lakása... ennyi, házi orvos. Hát ennyi! Te mit tudsz róla? Hol ismerted meg, tudtommal nem ő a házi orvosod?

– Hogy hol ismertem meg, az elég érdekes történet... – A fiúk röhögtek miközben mesélt, s amikor a történet végére ért, Zoli nyomban az öccse felé fordult: – Tanulj a példából öcskös, mindig panaszkods, hogy nem találsz egy rendes lányt. Ezután ha látsz egyet, akkor lökd fel az utcán és kész az ismerkedés... lehet, hogy mindjárt a karjaidba omlik!

– Tudod kicsim, hogy mennyire hiányzik nekem a te humorod. Talán éppen attól maradtam eddig fiatal..., nézd, mióta elmentetek, azóta öregszem!

– Dehogy öregszel anya, ugyanolyan vagy, mint mikor megszülettem! Én csak tudom! A terveket meg esetleg újragondoljuk mi is, meg szeretnénk majd ezt a Loránd fickót is megismerni, mikor akarod bemutatni?

– Talán, majd legközelebb, ha hazajöttek. Jó lesz?

– Oksa! Kíváncsi vagyok, melyikünk esküvője lesz előbb, a tiéd, vagy az enyém?

– Nem beszéltünk még esküvőről, nem is hinném, hogy bármilyen ceremóniával készülnénk. Lorándnak nincs senkije, jóformán. A szülei meghaltak, a bátyja van, feleséggel, három gyerekkel, Debrecenben élnek egy birtokon. Azt örökölték a felesége szüleitől, Loránd ott szokott a leginkább nyaralni náluk, nem retten vissza a munkától sem, olyankor segít a szőlőben, gyümölcsösben. Nagyon rendes, szolid ember.

– Annak különösen örülök, hogy orvos, legalább meggyógyít ha megbetegszel, mindig izgultunk, hogy mi lesz veled, ha beteg leszel, itt egyedül?

– Na látjátok! Ne izguljatok, rendben vagyok, csak ti vigyázzatok nagyon magatokra, meg egymásra is. Ugye, megígértek?

Sokáig bámult utánuk, amikor elmentek. Nézte a távolodó kocsit, integetett amíg ki nem fordultak az utcasarkon. Nagyon szorongatta a torkát valami, indult be a házba s arra gondolt, bárcsak itt lenne Loránd, hogy átölelje, vagy megfogja a kezét, hogy elmúljon ez a fojtogató érzés.

Amikor bement a lakásba, akkor hirtelen rászakadt a magány. Egyedül volt, sírva fakadt, majd rázta vállát a zokogás. *Hogy lehet az, hogy így szétszakadt a családja? Olyan fojtogató a magány.*

Egyszerre hirtelen hallani vélte: „...ne gondoldj másra, csak arra, hogy kettővel kevesebb a magányos szív”.

Loránd mondta... igen, ezt súgta a fülébe, amikor úgy el volt keseredve... Indult, hogy felhívja telefonon.

\*

**M**ásnap reggel, éppen munkába indult, alighogy kilépett a kapun, csörgött a telefonja.

– Tessék! – szólt bele kedvetlenül.

– Itt Zsóka, a Vízművektől! Nem alkalmatlan az időpont?

– Nem, csak mondd, miről van szó?

– Nem is tudom, hogy mondjam?... A téma magánjellegű... Tudod, a múlt héten láttalak azzal a Ligeti doktorral. Én nem hozzá járok, hanem a húgomék, és hát... nem is tudom, hogy mondjam? Kellemetlen, de talán nem vagy eléggé tájékozott..., azt beszélnek róla, hogy..., hogy meleg, no! Gondoltam figyelmeztetek, nehogy belesétálj a csapdájába... Állítólag ilyen idősebb özvegyekre hajt, hogy leplezze, mi van mögötte.

Flóra úgy érezte kiszalad a talaj a lába alól... egy szót sem tudott szólni, csak lezárta a hívást.

Visszatámolygott a lakásába, s lezuhant a pamlagra. Nem látott, nem hallott, nem gondolkodott. Csörgött a telefonja, de nem vette fel. Csak feküdt süketen és vakon... Majd hirtelen felugrott, hátha a fiúk hívták!?... Ismeretlen telefonszám..., nyilván Zsóka hívta ismét... Nem, nem akarja hallani...

Ténfergett jobbra-balra, majd ismét a kezébe vette a telefont, megnyomta a hívógombot.

– Flóra, miért nincs még benn a szerkesztőségben? – morogta bele a főszerkesztő.

– Mert beteg vagyok, nem tudok felkelni... majd később orvoshoz megyek. Szeretném megkérni, hogy intézkedjen helyettem a Vízműveknél. Küldjék át e-mailen az adatokat, nem tudok kimenni, de nem is akarok többé. A mai világban már megoldható interneten keresztül, csak mindig nekik kell könyörögni és futkosni utána. Erre nem vagyok hajlandó a jövőben! Ha ön beszélne a főnökkel, akkor talán nem packáznának velünk.

– Nem az én dolgom. Mit képzelsz, én végezzem el most a maga munkáját?

– A világért se! Ha nem futnak be az adatok lapzártáig, nem lesznek megjelentetve! Jó napot!

Dühös volt az egész világra. Úgy érezte, mindenki összefogott ellene. Lehet, hogy a szerkesztőségbe holnap már be sem kell mennie? Ez az utálatos Lajhár biztos kirúgja ezek után. Csak pöffeszkedik, parancsolgat, egész nap ki sem mozdul a fotelból, a pocakja tíz perccel előbb ér a szerkesztőségbe, mint ő maga... Utálok..., jobb szeretném, ha be sem kellene többé mennem.

Zsóka!... Hm, jobb lenne ha a munkájára figyelne inkább, ne másokat gyalázzon. Miért hívta őt, mégis miért?... Talán sajnálna tőle egy csepp boldogságot? Miért akarja befektíteni előtte Lorándot? Miért?...

Te, hogy te mekkora marha vagy!, – nézett váratlanul tükörbe. Nem kell felülni minden ökörségnek! Nyugi...,

nyugodj meg... Kézbe vette a telefont..., Loránd! Már rajta volt az ujjá a hívógombon... Aztán elhajította, s zokogva az ágyra vetette magát.

Miután jól kisírta magát, mély álomba merült.

\*

**A**mikor felébredt nyújtózott nagyokat, majd talpra ugrott, kinyitotta az ablakot. Gyönyörű idő volt, kellemes késő délután. Megnézte az órát, alig múlt öt óra. Akkor jött rá, hogy még nem is evett aznap. Jókedvűen ment a konyhába, elővette a maradék főzeléket, és volt még egy fél szelet a kacsamellből... Na, ez éppen elég lesz. Amikor befejezte az evést még főzött magának teát, bele facsart egy egész citromot, és egy kávé kanál mézet... Nagyon jólesett, gondolta elégedetten, amikor csörögni kezdett a telefonja.

– Szia, Flóra! Most fejeztem be a rendelést, találkozhatnánk?

– Hát persze, miért is ne, magam is ráérek!

– Megkönnyebbültem! Hová szeretnél menni, hol találkozunk?

– Tudod mit? Te láttad már, hogy én hol lakom, mit szólnál ha ma én mennék hozzád?

– Megleptél, de remek ötlet! Mivel várjalak, vacsorával? Mire ideérsz elkészülök.

– Ne fáradj, de tényleg... Most ettem meg a reggelit, ebédet, vacsorát... mindent együtt. Vacsorázz meg mire odaérek, aztán..., majd kitalálunk valamit...

– Oké, várlak!

Flóra nem sietett, kényelmesen sétálgatott a kellemes tavaszi estében. Gondolkodott, tervezgetett. Az illatos esti órában egyszer gyöngyvirág illata csapta meg, máskor orgonaillat. Nahát, már az orgona is virágzik, csodálkozott rá. Közben folyton azon járt az agya, hogy mi az, amit a leginkább meg kell figyelnie Loránd lakásán, s magán Lorándon is. Nem volt jártas ilyen dolgokban, pedig biztosan vannak jelei, bár ő maga eddig nem észlelt semmit. Nem akarta elveszíteni Lorándot, semmiképpen nem akarta elveszíteni.

Nagyon kellemesen telt az este. Loránd hozott néhány tortaszeletet a cukrászdából, azt eszegették. Körbenézett a lakásban is, szépen berendezett, takaros lakás volt, szintén három szobás, mégis jóval nagyobbnak tűnt, mint amilyen az övé.

Igaz, egész más volt a beosztás is. Itt egyben volt a konyhasarok, amit az ebédlő követett, majd a nappali, és az L betű kisebbik száránál volt egy bolthajtás, amin keresztül egy kis szobába jutottak, az Loránd dolgozó szobája volt. Íróasztal a szoba egész szélességében, rajta számítógép, az asztal felett polcok, telis-tele mindenféle könyvvel, három vaskos kötet az asztalon MEDICINA címmel, papírok, számlák, meg mi minden.

– Te itthon is rendelsz?



– Dehogy, csak követem a könyvelést, meg a pácienseimet, meg tanulok, követnem kell az új módszereket, az új gyógyszereket, amiből egyre több van, és nem lehet hibázni, legalábbis, nem szeretnék. Az orvoslás tanulás, egy életen át.

– Hááát, nem irigyellek! Bár, ha jól meggondolom, ez minden téren így van, még ha nem is ennyire látványosan.

– Bizonyára igazad van. Én már mindent megpróbáltam, kórházat, sürgősségit, sőt, mentőztem is..., mindig reménykedtem abban, hogy jobb lesz, de egyik sem jobb a másiknál. Itthon legalább nyugisabb, rendelek napi öt órát, amit általában eggyel mindig megtoldok, de még van az is, hogy házhoz hívnak, s nem csupán a körzetem, hanem három kis falu is hozzám tartozik, ahol egyáltalán nincs orvos. Ha hívnak, mennem kell!

Sokat beszélgettek azon az estén. Megismerték egymás múltját-jelenét, elképzeléseiket a jövőről. Flórának egyre inkább az jött át minden szinten, hogy nagyon egyformán gondolkodnak, hasonlatosak az elképzeléseik is a jövőt illetően, az ízlésük is, az életfelfogásuk, minden, minden annyira egyezett, hogy szinte hihetetlen.

A férjével nem voltak ilyen egy hullámhosszon soha, sok vita volt közöttük, de jó ember volt, és miután megszülettek a gyerekeik azt nagyon élvezte, az volt élete legboldogabb időszaka. Látni nap mint nap, hogy nyiladozik az értelmük, csetlenek, botlanak, de minden napra jut valami új, mindennap meglepik valami újdonsággal, az nagyon nagy élmény volt.

Rendes ember lett belőlük. Zolival soha nem volt semmi gond, még a kamaszkorát is úgy vészelték át, hogy szinte észre sem vették, hogy kamasz van a családban. Tomit meg már Zoli tartotta féken, amikor kamaszodni kezdett. Mindenesetre nagy segítség volt, így vele sem voltak különösebb gondok. Nehéz, nagyon nehéz volt elszakadni tőlük, amit még az is tetézett, hogy a férjét elveszítette, s teljesen magára maradt.

Fotókat nézegettek Loránddal. A gyerekkori képeken el-elcsodálkozott, hiszen cseppet sem hasonlított mai önmagára, talán kicsit az édesanyjára hasonlít, a bátyja viszont tiszta apja.

Bolyongtak a múltban, s egyre szorosabbá vált a kapocs, ami már eddig létrejött közöttük. Észre sem vették az idő múlását, amikor véletlenül az órára pillantott Flóra, felkiáltott:

– Te jó ég! Már elmúlt tizenegy. Haza kell mennem! – Összekapkodta a cuccait, közben Loránd is készülődni kezdett.

– Elkísérlek!

– Nem kell, nagylány vagyok már!

– Nem engedlek el egyedül, egyébként haza is vihetlek kocsival.

– Tényleg nem kell, egykettőre hazatrappolok!

– Itt is alhatnál, egyedül nem engedlek el!

– Tényleg? Azt mondod aludjak itt?... Jó, elalhatok itt a kanapén!

– Majd én alszom a kanapén, te meg aludj a hálóban.

– Jaj, de hát nincs semmim, se fogkefém, se pizsamám...

– Tudok adni! – S nyomban elővett a fiókból egy új fogkefét, fogkrémet. – Hálóingnek adhatok egy pólót, jó lesz? Tessék, törölköző, póló, menj zuhanyozni én meg megágyazok addig.

Amikor belebújt Loránd pólójába, megállt a tükör előtt. Hmm, egészen jól áll, jó hosszú, majdnem térdig ér... Érezte, hogy gyorsabban ver a szíve... *Most majd eldől minden..., hát lássuk!*

Amikor bement a hálóba, már meg volt szépen ágyazva, tiszta ágyneműt is húzott, csak éppen ő nem volt sehol. Ment a nappaliba, ott találta Lorándot, éppen ágyazott a kanapén.

– Hé..., furdalna a lelkiismeret, ha itt kellene nyomorognod miattam... Szerintem elférünk mindketten az ágyon.

– Gondolod?

– Aha! Hagyd a csudába a kanapét, menj zuhanyozni!

Amíg Loránd zuhanyozott, Flóra összeszedett minden kispárnát a lakásban, s elkezdett kerítést építeni belőlük az ágy közepén. Amikor a férfi belépett a szobába pizsamában, egy kissé hátrahőkölt, majd nyugalmat erőszakolt magára s megkérdezte, – az ott micsoda, mit csinálsz?

– Kerítést építettem! Az ott a te feled, ez viszont az enyém.

Loránd szó nélkül elfoglalta a maga helyét, Flóra szintén, lámpát oltottak, és háttal egymásnak lefeküdtek.

Feküdtek némán, talán néhány percig, akkor Loránd hirtelen felült.

– Biztos, hogy szükség van erre a micsodára?

Flóra is felpattant, – ...a kerítésre? Hülye ötlet volt, igaz? Bontsuk le! – majd lehajított egy párnát a földre, aztán Loránd is, kacagtak amíg le nem hajították az utolsó párnát is. Akkor hirtelen elnémultak, nézték egymást, majd összeölelkeztek, csókolóztak, s oda-vissza gurultak a percekkel korábban még kettéosztott ágyon.

\*

**M**ájus végén, amikor újra hazajöttek a fiúk, akkor már Flóra és Loránd ujján jegygyűrű volt, s együtt várták őket, süttöttek főztek, készültek az ebéddel.

A bemutatkozás után asztalhoz ültek, a fiúk a régi rend szerint. Tomi anyja mellett foglalt helyet, ugyanúgy, mint gyerekkorukban, Zoli ezúttal Loránd mellett. A hely, ami üresen maradt, ahol egykor apa ült, anyával szemben, ott most Loránd foglalt helyet.

Kellemesen cseverésztek a fogások között, mintha egy család lennének. A fiúk hamar megkedvelték Lorándot, viccelődtek, nevetgéltek együtt, mint egy idilli család. Flóra boldog volt.

– Mikorra tervezitek az esküvőt? – Kérdezte váratlanul Zoli.

– Augusztus elejére, – sietett a válasszal Flóra.

– Nahát, tényleg megelőztök bennünket, a miénk szeptemberben lesz.

– Még nem tudjuk a pontos dátumot, de ti lesztek a tanúk, fiúk, ha benne vagytok. Nem lesz más, semmi ceremónia, utána elmegyünk valahová ebédre, vagy vacsorára és..., ennyi! Benne vagytok?

– Ez csak természetes! – vágta rá Zoli.

– Te csak ne beszélj az én nevemben! Természetesen én is benne vagyok, én leszek a te tanúd, anya! – jelentette ki Tomi.

– Én meg a tiéd Loránd, okés?

– Mi sem természetesebb, köszönöm srácok! – vágta rá Loránd.

Ebéd után még hosszan elbeszélgettek, tréfálkoztak, de Tomi mindig az apjával példálózott. Még soha, a halála óta, talán soha nem emlegette ilyen sokat az apját. Flórában büntudatot ébresztett, úgy hitte, ez neki szól. Tomi nem tudja elfogadni, hogy más, számára idegen férfihez akarja kötni az életét.

Loránd egyre kellemetlenebbül érezte magát. Láta, minden célzás, minden jel, neki szól. Tomi nem tudja őt elfogadni szemben Zolival, aki szinte egyenrangú családtagnak tudta be. Hamarosan be is jelentette, hogy neki haza kell mennie. Érkeztek új gyógyszerek, még össze kell ismerkednie velük.

Flóra az ajtóig kísérte. – Gyere holnap is ebédre!

– Biztos, hogy jöjjek? Nem szeretnék zavarni.

– Nem zavarasz! Tomival majd beszélek, én úgy érzem a célzásai nem neked szólnak, hanem nekem, majd megbeszéljük, csak gyere nyugodtan, várunk!

Mielőtt visszament volna a fiúkhöz, Flóra megtorpant az ajtó előtt. Zoli kissé emelt hangon utasította rendre az öccsét. – ...fogd magad vissza, Öcsi! Jól tudod, hogy apa már nem jön vissza. Loránd rendes srác, kívánhatnál jobbat anyának, mint, hogy ne maradjon egyedül, hanem ilyen rendes fazon mellett öregedjen meg? Ne a magad sebeit nyalogasd, nekem is hiányzik apa, de most ezt háttérbe kell szorítanunk. Anyára gondolj, hogy neki mi a jó, megegyeztünk?

– Oké bátyó! Igazad van, neked mindig igazad van.

Flóra a konyhába menekült, hogy elrejtse könnyeit.

A délután kellemes hangulatban telt. Sokat beszélgettek. Öcsi előállt az ötletével:

– Tudjátok mit gondoltam, ha júniusban túl leszek a vizsgákon, akkor júliusban hazajövök, itthon töltöm az egész hónapot, már ha kapok szabadságot Zolitól! Meglátogatom a régi barátokat, esetleg szétnézek a munkaerőpiacon, azután eldöntöm, mi legyen velem?

– Mik a választási lehetőségeid Öcsi, mire gondolsz?

– Hááát, majd meglátom, hol érzem jobban magam, vannak-e itthon munkalehetőségek? Te anya, hogy tervezel az esküvő után?

– Mire gondolsz, kicsim?

– Hol fogtok lakni?

– Lorándhoz költözöm! Ha haza szeretnél jönni, átadom a lakást teljes egészében.

– Pont ez a kérdés, úgy látom van választási lehetőségem. Meglátom mik az esélyeim itthon, ha nincs esélyem, akkor átvállalom Zoli hitelét és maradok Pesten, ha viszont lenne itthon lehetőségem, lehet, hogy haza költöznék. Majd júliusban elvállik, ha ez nektek is megfelel.

– Teljes mértékben, Öcsi! – Hangzott a válasz mindkét féltől.

– Ugye nem okoz gondot anya, ha júliusban itthon leszek?

– Nem kicsim, ez a ti otthonotok is, nem csak az enyém. Örülök neked Tomikám, jó lesz, ha újra itthon leszel!



**A** következő időszakban ugyancsak felgyorsultak az események. Loránd azt tervezte, utazzanak el Debrecenbe, hogy bemutathassa Flórát a bátyjának és családjának, ott tölthetnek néhány napot, és szeretné, ha elmennének a Balatonra egy hosszú hétvégén, Badacsony környékére, ott volt a nagyszüleinek háza meg szőlője. Ő meg a bátyja ott töltötték a nyarakat minden évben gyerekkorukban. Amikor Feri megnősült, akkor oda költözött a feleségével. Szeretett a kertben dolgozni, rendezte a szőlőt, karbantartotta a kis birtokot. A nagyszülők akkor már nem éltek. Az első gyerekük még ott született, már négy vagy öt éves volt, amikor

Debrecenben átvették a birtokot, s a másik kettő már ott született. Őt is sok emlék köti a badacsonyi házhoz, majd megmutatja hol nőtt fel.

–Tudod mit, iktassuk be mindkettőt júniusra, júliusban, ha itthon lesz Tomi, akkor szeretnék én is itthon lenni!

– Jó, ezt meg tudjuk csinálni! Nászútra hová szeretnél menni?

– Nászútra? Istenem, – pityeredett el Flóra – sosem hittem volna, hogy erre még egyszer sor kerülhet. A leginkább a horvát tengerpartra mennék! És te, mire gondoltál?

– Nekem jó, majd keresünk ott egy szép helyet és lefoglaljuk, ha meglesz a pontos időpont.

– Van egy nagy gondom!... – kezdett bele Flóra.

– Mégis mi lenne az?

– Egy hónapja, hogy táppénzen vagyok, de annyira nincs kedvem visszamenni dolgozni. Egyébként értelme sem lenne, mert biztos vagyok benne, hogy az az undok Lajhár ki fog rúgni. A regénnyel viszont jól haladtam, de ha Lajhár újra csak szemétkedik, a kedvem is elmegy az írástól.

– Akkor ne menj vissza! Viszont ne is várd meg, hogy kirúgjanak, mondj fel!

– Ha hiszed, ha nem, oly szívesen tenném, de... mindig ott van az az átkozott de... Hol kapok majd munkát, talán esélyem sincs.

– De! Látod, itt is van egy de... Nem kell neked munka, írd a regényed... Van egy haverom az X&Y kiadónál, megmutattam neki a novelláidat, várják a regényed,



várnak, érted? Nagyon tetszik nekik, ahogyan írsz. Fejezd be a regényt, ne keress más munkát, menni fog mint a karikacsapás. Írhatsz kedvedre, és nem kell hülye főnököknek engedelmeskedned.

– Ezt most komolyan mondod? Tényleg?... Még ma felmondok! Ha belevágok, júliusban be is fejezem, s máris mehet a kiadóba... Jó, holnap felmondok, addig csak kibírom. Hú, de kíváncsi leszek Lajhár ábrázatára. Lehet, hogy titokban lefotózzom... Köszönöm neked!

\*

**M**ásnap reggel, Flóra kinyomtatta az előző este megfogalmazott azonnali felmondását, majd elindult a Szerkesztőségbe. Már benn volt az épületben, amikor csörögni kezdett a telefonja, éppen kilépett a liftből, majd meg sem nézte ki a hívó, csak felvette és beleszólt:

– Tessék!

– Mégis mit képzelsz magáról, maga... maga... kis cafska...

– Flóra éppen a főszerkesztő ajtaja elé ért, amikor már nem csupán a telefonon, de az ajtón át is hallhatta ezeket a szavakat. Illemből koppintott egyet az ajtón és benyitott. Főnöke észre sem vette csak átkozta őt tovább keresetlen szavakkal, amikor az asszony hirtelen elé lépett.

– Magának is jó napot! Folytassa csak nyugodtan... Egyébként hoztam magának valamit, tessék!

Felmondás, azonnali! Ezt itt viszont elmentem... – mondta, miközben a telefon gombjait nyomogatta, – jól

jön majd a bíróságon, bizonyítéknak... hogyan is beszél ön az alkalmazottaival! További jó napot!

Azzal távozott, azonban a telefonját csak az ajtón kívül zárta le.

Már a lépcsőn ment lefelé, amikor utolérte őt Lajhár hangja:

– Jöjjön vissza, azonnal jöjjön vissza, nem tréfálok! Velem így nem bánhat el egy ilyen kis...

Flóra a továbbiakat már nem hallotta, épp abban a pillanatban csapódott be nagy dörrenéssel a kapu. A folyosón kíváncsi fejek kukkantottak ki az ajtókon, nem tudták honnan jön az áldás. Amikor meglátták Lajhárt vérvörös arccal ordítózni, akkor mindenki visszamenekült a kuckójába és azt találgatták, vajon kinek szólhattak ezek a keresetlen szavak?

Flóra gondolataiba merülve elsétált a sarokig, majd hirtelen ötlettől vezérelve visszafordult, bement újra az épületbe, s egyenesen a vezérigazgató irodája felé tartott.

Bekopogott. Szerencséjére az igazgató egyedül volt, és meghallgatta őt. Flóra lejátszotta telefonjáról az előbbi jelenetet, s megmondta, hogy ezért, éppen ezért történt az azonnali felmondása, mert már nem tudta elviselni ezt a hangnemet, amit a főszerkesztő megengedett magának. Az igazgatónak is átadott egy példányt a felmondásából, mert számolt azzal, hogy Lajhár széttépi olvasatlanul.

Az igazgató nagyon készséges volt, meghallgatta őt, s a felmondása átvételét is igazolta aláírásával, s megígérte, hogy intézkedni fog.

Délután, Márti, az egyik kolléganője, felhívta, és elmondta, hogy a vezérigazgató kirúgta Lajhárt, és ideiglenesen Kozák Karcsit nevezte ki főszerkesztőnek. Mindannyian örülnek és várják vissza őt is.

A vezérigazgató is hívta Flórát másnap. Megkérdezte, hogy az új helyzetben nem gondolná-e meg magát, mielőtt keresnek a helyére valaki mást.

– Sajnálom, de már nem tehetem. A napokban megkötjük a szerződést a regényem kiadására egy könyvkiadóval, azzal kell foglalkoznom, hogy elkészüljek határidőre. Igazán sajnálom, de hálásan köszönöm, hogy gondolt rám.

– Gratulálok és sok sikert kívánok a könyvéhez! Azért szóljon, ha meggondolná magát, bármikor.



**N**yugodt, békés napok köszöntöttek Flórára. Írt. Jól haladt a regényírással, amikor Loránd szabad volt, akkor viszont együtt töltötték az időt. Minden nappal közelebb kerültek egymáshoz, egyre szorosabb lett a kötelék kettejük között, és ez boldoggá tette őket.

Egy hétvégét a Balatonon töltöttek. Látta Flóra, hol töltötte Loránd a nyarakat gyerekkorában. Csakhogy a kicsi ház azóta megnőtt, építettek hozzá és emeletet is húztak rá, már nem volt a régi, de Loránd ismét gyerekeknek érezte magát a környéken, és sokat mesélt az ott töltött időkről.

Debrecenbe is elutaztak. Flóra megismerte Loránd bátyját és annak családját. Remekül érezte magát a körükben. Loránd és Feri, bár külsőre nem hasonlítottak egymásra, de Feri is ugyanolyan szerény, jó humorú férfi volt, mint az öccse. Márti, a feleség úgyszintén és Flóra már nem is csodálkozott azon, hogy gyermekeik milyen jólneveltek. Annyira jól érezték magukat a birtokon, hogy a három napból öt lett, amit ott töltöttek. Flóra magával vitte a laptopját is, s amikor ihlete volt órákon át írt, amikor nem volt készítése az íráshoz, olyankor ő maga is segített a gyümölcsösben, kertészetben vagy éppen a konyhán. Remekül érezték magukat, s ígéretet tettek, hogy máskor is jönnek s lelkükbe zárták a rendkívüli élményeket.

Elérkezett a július és Tomi beköltözött régi szobájába. Flóra a kedvében járt, kedvenc ételeit főzte napról-napra, anekdotáztak a fiúk gyerekkorában történt érdekes epizódokra emlékezve, elmerültek a múltban egy kissé, s Tomi szinte újra gyereknek érezte magát. Flóra viszont kis kirándulást tett élete legszebb korszakában, amit az idő sem tudott elhomályosítani.

Tomi próbált munkát keresni, szénézett a munkaerőpiacon, de itt a legapróbb jelét sem látta annak, hogy jó munkahelyet és elfogadható bért kínálnának. A régi barátokat sem lelte. Szétszóródtak, számtalan régi barátot külföldön lelt meg, akikkel ugyan nem találkozhatott, de jól elbeszélgettek interneten keresztül, s Flóra attól tartott, hogy Tomit is elcsábítják a külföldön jól kereső régi barátok.

Egy alkalommal nagy örömmel érkezett haza Tomi, s azonnal el is dicsekedte, hogy összefutott Orsival, aki a legszebb lány volt az osztályukban, sőt, az egész gimiben. Flóra látta, hogy fel van dobva a fiú, különös fényben csillognak a szemei..., hmm, a legszebb kislány, ő maga is emlékszik Orsira, csak nem találtak egymásra?

Flóra ezen gondolkodott napokig, aztán egyszer rá is kérdezett:

– No, és mi van Orsival? Találkoztok még? Gimis korodban nem sikerült meghódítanod, talán most sikerül...

– Nem anya, az a vonat már elment, – mondta kicsit keserűen Tomi – Orsi ugyanis, férjnél van, sőt, van egy másfél éves kislánya. Meg kell hagyni, tündéri gyerek!

Flóra látta, hogy Tomi sok mindenben csalódott, minden megváltozott itthon számára, már nem találta a régi haverokat, nem jelentett ez a város mára már otthont neki.

A hétvégeken Loránd invitálta őket ebédre. Flóra olyankor sütit sütött s azzal egészítette ki a férfi remekműveit, mert így legalább azt is megtapasztalta, hogy Loránd remekül főz, nem győzték dicsérni a vendéglátó finom étkeit. Tomi is összebarátkozott a férfival egy hónap alatt, s már nem keresett kifogást anyja új házassága ellen.

A hónap végén Zoli is hazajött, s mindjárt neki is szegezte a kérdést öccsének:

– Nos Öcsi, halljam hogyan döntöttél?

☐ Te aztán nem teketóriázol, egyből a tárgyra térsz...

– Tudnom kell, hogy számíthatok-e rád, mert ha nem,

akkor cselekednem kell...

– Számíthatsz rám, Zoli! Itt se munkalehetőség, se régi barátok... Anyát meg Lorándot majd meglátogatjuk a jövőben is gyakran, meg ők is minket..., megbeszéltük.

– Oké! Különben, már vettem fel a helyedre valakit! – jelentette ki Zoli.

– Ugye csak hülyéskedsz? – kérdezte rémülten Tomi.

– Eszemben sincs, de nem kell megijedned, rengeteg megrendelést kaptunk, nem győzzük még ötven sem, az a gyanúm, hogy még egy embert kellene keresnünk, mert különben agyon keressük magunkat.

– Azért remélem, attól nem kell tartani, – mondta megkönnyebbült sóhajjal Öcsi.

– A túlórától annál inkább... Az ám öcskös, mi van Orsival, a nagy szerelemmel? Találkoztál vele?

– Mi lenne? Férfihez ment, van már egy gyereke. Egyébként, már nem is olyan szép, mint régen volt.

– Szóval, belenyugodtál? Ne is búsulj öcskös, majd jön egy Ibolya, vagy Viola, Jázmin, vagy mit tudom én, s aztán szorgolathatod életed végéig. Megtalálod, ne félj!

– Két napot még itthon töltöttek a fiúk, az egyiket Loránd vállalta az ebéd készítését, így mindannyian együtt hozzá mentek és Flórát örömmel töltötte el, hogy a fiúk milyen jól kijönnek Loránddal. Szinte otthon érezték magukat nála.

– Anya, ti hová is mentek nászútra? Az Isztriára, de pontosan hová?

□ Pulán foglaltunk szállást, mert éppen azon a héten az Arénában koncertezik a 2CELLOS és szeretnénk megnézni őket.

– Azta, piszok szerencsések van, én is nagyon bírom őket. Jó lenne elugrani a koncertre..., de úgy el vagyunk havazva munkával, no meg az esküvőnkre is készülni kell, úgyhogy esélytelen, no, hátha jönnek még Pestre is.

– Nem biztos! Ez az utolsó koncert-körútjuk, megszűnnek így együtt, nem tudtad?

– Nem mondd?

– De mondom, és azért mondom, mert látom, hogy nem tudsz róla. Pesten meg mintha nem régen koncerteztek volna, nem?

– Nem tudom, ha így van, lemaradtunk róluk. Sajnálom őket, de most nem tudunk elmenni, majd megnézzük a You Tuben. Viszont, ha tetszik a szállások, akkor foglaljátok le nekünk szeptember 15-től, majd mi is oda megyünk. Bár ki tudja milyen idő lesz már szeptemberben.

– Az Isztria mindig szeptemberben a legszebb, Pulán viszont van jócskán látnivaló is, nem beszélve arról, hogy ott van közelben a sziget, Brioni, ami valaha Tito szigete volt, a halála óta viszont kellemes turista-látványosság. Tényleg lefoglaljuk a szállást?

– Aha, komolyan! Nekem úgysem lenne rá időm... De csak egy hétre! Ti meddig maradtok?

– Tíz napról volt szó, ugye úgy intézted? – fordult Loránd felé.

– Igen-igen... ahogy megbeszéltük!

A fiúk visszautaztak Pestre, de a következő hétvégén újra jöttek édesanyjuk esküvőjére.

Nagyon csinos volt mindkét srác, egyforma sötétkék öltönyben, fehér ingben nyakkendővel, igazán jóképű fiatal emberek voltak. A két tanú.

Hát még a vőlegény milyen fess volt, szintén sötétkék öltönyben, szinte ugyanúgy öltözött mint a két fiú, mintha csak összebeszéltek volna, alig-alig látszott idősebbnek náluk.

Flóra is csinos volt. Neki is kék ruhája volt, valamivel világosabb mint a fiúk öltönye. A ruha ujjatlan, a szoknya körloknis, fehér gallér és fehér öv egészítette ki, s volt hozzá egy kis boleró. Fehér magas sarkú szandált húzott hozzá, a haját kontyba csavartatta, nem szerette volna, ha a szél az arcába dobja, ugyanúgy, mint amikor megismerte Lorándot.

– Gyönyörű vagy! – kiáltott fel Loránd, amikor értük jött és meglátta Flórát.

– Te is, ahogyan a fiúk is! Három gavallér... no indulunk?

Az esküvő rendben zajlott. Amikor eljött az idő beszólították őket, majd az anyakönyvvezető felolvasott valamit, amire senki sem figyelt, a háttérben ment a himnusz, majd aláírták a „házassági szerződést”, nehogy másnap már úgy állítsanak be ide, hogy itt sem voltak, nincs kibúvó. Ennyi, kész volt minden!

Zoli mégis emlékezetessé tette édesanyja esküvőjét. Amikor mindenki aláírt, és ittak egy-egy kortyot a pezsgőből, akkor Zoli megszólalt:



– Hol van az, hogy „megcsókolhatja a menyasszonyt?” Itt nincs ilyesmi? Hát ha nincs, akkor majd lesz: uram, megcsókolhatja a menyasszonyt! – fordult Loránd felé.

– No végre!... Köszönöm, Zoli! – szólt Loránd és megcsókolta Flórát. A fiúk gratuláltak és hosszú boldog életet kívántak mindkettejüknek, azután vacsorázni mentek. A két fiú úgy döntött, hogy még aznap visszautaznak Pestre, csak éppen hazaugrottak átöltözni, rengeteg munka vár rájuk, mondták.

Amikor Loránd és Flóra hazaértek, az ifjú férj imigyen köszöntötte feleségét:

– Isten hozott itthon, drága kis feleségem! – Majd elhalmozta csókjaival.

Másnap útra keltek. Tárt karokkal várt rájuk a kék Adria.

## *Elbaltázott randi*

**T**üneményes szépség – sóhajtott fel Iván, amikor az orvosi egyetem aulájában szembejött vele egy lánycsokor. Igaz, voltak öten-hatan, de ő csak egyet látott közülük. Csak azt az egyet bámulta kiguvadt szemekkel, igaz, már csak a hátát, merthogy elhaladtak előtte. Szájtátva nézett utána. Sötét haja nagy hullámokban omlott szét a hátán, majdnem egészen a derekáig ért. Magas, karcsú alakja, úgy suhant el előtte zajtalanul, mintha a lába nem is érné a földet. Ő mégis ezekre a zajtalan léptekre figyelt fel, ezt hallotta, pedig ugyancsak kopogtak a túsarkú cipők minden irányból. Talán, amikor elment előtte, egy pillanatra összeakadt a tekintetük.

– Szia Iván, vigyázz leesik az állad! – bökte oldalba Előd, a barátja. Tulajdonképpen rá várt, érte jött ide, hogy aztán együtt menjenek a meccsre, de most nagyon bosszantotta, mert kizökkentette gondolataiból. Megkérdezte gyorsan, ki az a lány, talán ismeri, még az is lehet, egy csoportban vannak. Meglódultak kicsit, hogy beérjék a lányokat, mert Előd értetlenkedett, nem tudta melyikről van szó.

– Aha, szóval Ő? Harmadéves, Dominikának hívják, de megközelíthetetlen, legalábbis azt mesélik.

Előd lezártak tekintette az ügyet, s máris indultak a meccsre.

Dominika nagyot sóhajtott, amikor belépett a ház bejárati ajtaján, hál` Istennek, itthon van, mindjárt kilyukad a gyomra olyan éhes, meg iszonyúan fáradtnak is érezte magát. Kelletlenül indult felfelé a lépcsőn, talán a másodikra még fel tud menni, gondolta, nem szereti a liftet, inkább megmássza a két emeletet egy tucatszor naponta. Szembe jött Felicián, itt lakik a házban, a hatodikon talán, annyira nem ismeri, de az tény, hogy gyakran összefutnak a lépcsőházban, mintha csak ott lesne rá valahol.

– Szia Dominika, hogy vagy mindig? – Ő udvariasan visszaköszönt, több szót még nem igen váltottak, csak a szeme majd kiesett mindig, annyira bámult rá, már szinte zavaró volt. Dolgozik valahol a srác, de nem igen érdeklődött, hogy hol, ahhoz képest elég sokat tartózkodik itt a lépcsőházban, hogy annyiszor összefutnak napjában. Na, csakhogy hazaért.

Éjfél után két órakor aludt ki szobájában a lámpa. Addig rendezgette a jegyzeteit. Rengeteget jegyzetelt, iszonyúan érdekes volt a téma, s szerette még azon frissiben bevinni a számítógépébe az anyagot, igen sokáig elpiszmogott vele. A vége az lett, hogy reggel elaludt. Már senki sem volt odahaza, gyorsan magára kapkodta ruháit, reggelire nincs idő, még szerencse,

közel van az egyetem, futott, ahogy csak a lába bírta, hogy beérjen nyolcra. Ahogy becsapódott mögötte a kapu, tovább száguldott a folyosón, de beleütközött egy szembejövő srácba, kis híján hasra vágódott, de a srác még idejében elkapta a karját, így csak a fél térdét ütötte be, meg minden kiesett a kezéből, a jegyzetei szanaszét repültek. Kedve lett volna nagyon csúnyát mondani, milyen borzalmasan indul ez a nap. Kapkodta össze a jegyzeteit, a srác is segített, közben valamit motyogott, de nem volt ideje rá figyelni, csak megköszönte, amikor neki adta a csomó papírt amit ő szedett össze, s már futott is tovább. A fiú még kiabált utána valamit, de nem értette, nem is érdekelte, így is az utolsó pillanatban esett be az ajtón.

Iván ott állt, bámult utána kezében a lány jegyzeteivel, amit még azután szedett össze, hogy ő elviharzott. Egy ideig ott állt tétován, azt sem tudta most mit tegyen, aztán elmosolyodott magában, majd délután elhozza a jegyzeteket, legalább ürügyül szolgálhat, hogy újra találkozzon Dominikával. Buszra szállt, nehogy lekésse ő is az előadásait.

Délután háromkor már újra ott volt az orvosi egyetem aulájában, ott ácsorgott, forgolódott, nézelődött, hogy mikor és honnan tűnik fel a lány. Egy teljes órát várakozott, amikor elkezdtek tódulni ki a hallgatók, mint kasból a méhek, minden irányból az aulába. Csak kapkodta a fejét, hol ide, hol oda nézett, nehogy

elszalassza a lányt, még jó, hogy ilyen magas, keresztüllát a tömegben.

Csakhamar fel is tűnt Dominika, sodródott a tömeggel. Iván jobbnak látta, ha kimegy, s ott várja be a lányt.

– Szia Dominika, elhoztam a jegyzeteidet, találtam még pár lapot, kiabáltam is utánad, de nem hallottad, hát gondoltam elhozom most – s nyújtotta feléje a papírokat. Dominika meglepetten állt ott, hirtelen nem tudta hová tenni a fiút, aztán megkérdezte.

– Te honnan tudod a nevemet? Te is ide jársz?

– Ó, nem, a barátom jár ide, negyedéves, ő mondta a neved is, én... én Iván vagyok – mondta zavartan, s végre elvette tőle a lány a papírokat.

– Köszönöm. Ne haragudj, hogy reggel olyan durván neked rohantam, elaludtam, késésben voltam, jaj, talán bocsánatot sem kértem, meg sem köszöntem a segítséged, olyan suta vagyok...

– De, megköszönted, meg is van bocsátva, ezen ne rágódj, fontos, hogy időben értél. Mondd, nincs kedved valahol meginni valamit?

– Nincs, ne haragudj... sietek haza, segítek anyának készíteni a vacsorát. Esetleg, ha van kedved menjünk a kórház kerten át, sétáljunk egyet. Tíz, tizenöt percet megengedhetek magamnak, az inkább jólesne.

Elindultak, sétáltak, beszélgettek, gyorsan eltelt a negyedóra, s Dominika elköszönt. Iván még megkérdezte.

– Mikor láthatlak újra?

– Nagyon be van osztva az időm, már a vizsgákra is készülök, nincs egy szabad percem sem.

– Az nem lehet – erősködött Iván – kell egy kis kikapcsolódás is, egy este, mondjuk elmehetnénk valahová.

– Mégis mire gondoltál?

– Moziba, színházba... vagy esetleg elmehetnénk vacsorázni valahová. Mit szólsz?

– Moziba nem szeretek menni, mert nem szeretnék megsüketülni, a színház nagyon időigényes, arra most tényleg nem tudok időt szánni..., hát, ha már olyan szépen kérsz, talán egy vacsora beleférne.

Telefonszámot cseréltek, hogy a részleteket majd még megbeszéljük, Dominika ugyanis nem tudta mikor lesz szabad estéje. Iván a mennyekben járt, olyan boldog volt. Alig várta azt az estét. Pedig három hetet kellett rá várnia, mert a lány nem tudott előbb időt szakítani, akkor is csak a rábeszélésnek engedett végül. Végre elérkezett a nagy nap

Kiszemeltek egy éttermet, ami nem túl előkelő, de nagyon hangulatos és elegáns volt. Helyet foglaltak, majd az asztalon lévő étlapban böngésztek, amikor rájuk köszönt a pincér.

– Jó estét kívánok, mivel szolgálhatok?

Dominika azonnal felkapta a fejét, ismerősnek tűnt a hang. Amint felnézett rá, már nem csodálkozott, Felicián volt.

– Szia, te itt dolgozol? – kérdezte kedvesen, azután rendelték. Dominika ragaszkodott a natúr csirkemell szelethez, vegyes körettel, salátával. Rövid gondolkodás után, Iván szólt, a pincér felé fordulva.

- Két adagot kérek, és mit tudna ajánlani desszertnek?
- A választék elég nagy, láthatták az étlapon is, de ajánlanám a Mozart szeletet, az most friss, és nagyon finom.
- Az jó, azt nagyon szeretem – ujjongott Dominika.
- Mozart szelet, kétszer, és mit iszol – fordult Dominika felé Iván – rendeljünk egy üveg bort?
- Jaj, ne! Én maradok a gyümölcslénél. Mondjuk almalé.
- Rendben egy almalé, s önnek uram?
- Két almalé lesz! – mondta Iván, s máris a lány felé fordult. Felicián kicsit irigykedve nézett rá, majd elindult a konyha irányába.
- Te ismered ezt a fickót? – kérdezte Iván, csak úgy beszélgetés közben.
- A pincér sráca gondolsz? Egy házban lakunk, a lépcsőházban szoktam összefutni vele, nem tudtam, hogy itt dolgozik, meg is lepődtem rajta.

Felicián, résnyire nyitotta a konyha ajtót, s onnan figyelte Dominikát. Láta, hogy bájosan cseveg, olykor nagyokat kacagnak együtt. Ki lehet az a tökfilkó? Még soha nem látta Dominikát senkivel, úgy tudta a házbéliektől is, hogy nagyon szorgalmas, csendes lány, szórakozni sem jár sehová, csak tanul, csak tanul... most meg itt ül egy egészen jóképű fickóval. Egyre jobban hatalmába kerítette az irigység, utálni kezdte azt az ismeretlen fiút, hogy mégis, hogyan merészkedik Dominika közelébe?

– Két natúr csirkemell, vegyes körettel mehet! – kiáltotta valaki, s erre Felicián összerendezte.

Indult, hogy kivigye a rendelést. Felpakolta a tányérokat, de az esze folyton azon a fickón járt, aki most itt ül Dominikával... s abban a pillanatban valami szikra fényt gyújtott az agyában. Egy félreeső asztalon lerakta terhét, befutott a konyhába, s keresgélt a fűszerek között. No, megvan, őrlött chili, ez lesz az... Az egyik tányér köretére, s a húsrá is szórt bőséggel, persze villával szépen megforgatta, sőt meg is kevergette, hogy ne legyen feltűnő. A chilit a helyére rakta, s máris indult felszolgálni a vacsorát. Természetesen a chilis tányért Iván elé tette, majd jó étvágyat kívánva távozott.

– Jól néz ki, és milyen jó illata van – dicsérte a lány, s máris hozzá kezdett a falatozáshoz. Aztán Iván is. A második falatnál, köhécselni kezdett, a harmadik után, meg elnézést kért, és kirohant a mosdóba. Dominika kicsit értetlenül nézett utána, aztán folytatta az evést, majd jön Iván is mindjárt, gondolta. A lány már végzett a vacsorával, s Iván még sehol. Csak akkor kezdte furcsálni a dolgot, amikor eltolta maga elől a tányért. Hol a csodában van Iván ilyen sokáig, csak nincs valami baja, töprengett. Felicián a konyhaajtóból leste, s elérkezettnek látta a pillanatot, hogy kivigye a desszertet.

– A partnerednek nyilván valami dolga akadt, látom itt árválkodszt, hozom a desszertet is, mint mondtam, nagyon finom. Egészségedre! – mondta nagyon udvariasan, kedvesen.

– Kedves tőled – szólt Dominika – ülj le egy kicsit, ha van időd – Felicián nem kérte magát, s máris ott ült



Iván helyén, s mélységes elégtételt érzett. A lány megkérdezte, mióta dolgozik itt, a fiú válaszolt, s bő lére eresztve folytatta a csevegést, hogy éppen végzős a jogi karon, hamarosan ügyvéd lesz belőle, s itt hagyja ezt a munkát, viszont a szülei nem tudták volna taníttatni, kénytelen végig dolgozni egyetemi éveit... A lány egyre nagyobb szemeket meresztett rá, egyre többször kifejezte elismerését, közben eszegette a desszertet, s a nagy beszélgetés közepette, Felicián is elkezdett falatozni Iván Mozart-szeletéből. Annyira belemerültek, a beszélgetésbe, hogy a lánynak fel sem tűnt, hogy Felicián is vele falatozgat, már-már éppen a vége felé jártak, csak éppen néhány falat volt még hátra a tortaszeletből, amikor Iván kijött a mosdóból, valamennyire levegőhöz jutott már, csak éppen az inge volt végig fröcskölve vízzel. Szemei Dominikát keresték, már-már megijedt, hogy eltűnt, amikor észrevette, nincs egyedül. Azonnal felismerte a pincér srácot, pedig háttal ült neki, s látta, hogy ott ül az ő helyén, s vidáman csacsog és falatozik az ő Dominikájával. Hirtelen elborult az agya, az asztalhoz rohant, a – mit keresel te itt? – után ütésre lendült az ökle, azonban Felicián már a kérdéstől úgy megijedt, hogy mire az ököl elérhette volna, felugrott a székről. Iván tekintete átfutott az asztalon, látta, hogy a lány elfogyasztotta a vacsoráját, sőt azt is látta, hogy az ő desszertjét viszont a pincér srác fogyasztotta el. Azonnal megvilágosodott, s üvölteni kezdett.

– Mit tettél a vacsorámba, te, te undorító féreg? – Erre már Dominika is felugrott.

– Miért, mi történt, mi nem volt rendben, mondd?

– Most is lángol a gyomrom, meg a szám. Örülök, hogy te rendben vagy, ezek szerint csak nekem volt célozva. Mi volt az, mit tettél a vacsorámba? – Felicián csak dadogott, hogy ő semmit...

– Mit tettél Felicián – ezúttal Dominika intézte hozzá a kérdést.

– Micsoda, cián? – üvöltött Iván, s megint elborult az agya, lendült az ökle, s ezúttal talált. Úgy orra vágta „vetélytársát”, hogy az a földön találta magát, eleredt az orra vére, alig tudott feltápáskodni, azt is csak úgy sikerült, hogy Dominika Iván elé állt, hogy leállítsa.

Túl sok vendég nem volt az étteremben, de mindenki elnémult, s ijedten figyelték a jelenetet. A lármára már a főnök is kinézett, majd futott az asztalhoz, éppen akkor ért oda, amikor Dominika Felicián elé állva, újra feltette a kérdést.

– Mit tettél Iván vacsorájába, válaszolj! – Felicián akkor már ijedten pislogott hol a lányra, hol a főnökére, Ivánra már rá sem mert nézni... csak dadogott, értelmes szót nem tudott kinyögni.

– Chilit! – hangzott végre a félénk válasz. A főnök csak azt kérdezgette – mi történik itt, mit történik itt?– de vele senki sem foglalkozott. Dominika fogta a táskáját, Felicián elé állt, s kissé ingerülten mondta.

– Mi most távozunk. Remélem, hogy ezek után az én vacsorámat te állod, s mivel Ivánét valójában te etted meg, így hát az övét is. A maradékhoz meg jó étvágyat kívánok. Én a másodikon lakom, csak azért mondom, mert gyalog járok, s nem szeretnék ott veled találkozni a jövőben – azzal megfordult s egy halk viszlát után, kifelé

indult. Iván szótlanul a nyomába szegődött, még mindig lángolt mindene, nagyon rosszul érezte magát. Az utcára érve a lány felgyorsította lépteit, Iván alig tudott lépést tartani vele, gyorsan kapkodta a levegőt, legalább egy kicsit hűsítette a bensőjét. Egyszerre csak a lány megtorpant.

– Ideje, hogy elköszönjünk egymástól – mondta Ivánnak – mára már elment a kedvem a társalgástól.

– De, de... mikor látlak?...

– Menj haza, látom, hogy nem vagy jól. És ne találkozzunk a jövőben! – Iván tágra nyitotta szemeit, kétségbeesve, kapaszkodott az utolsó szalmaszálba.

– Legalább felhívhatlak?

– Kérlek, ne! Nincs szükségem ehhez hasonló jelenetekre a közeljövőben. Most sem kellett volna – mondta. Még egy halk sziát mormolt felé, elindult, majd futásnak eredt, s közben a könnyei is eleredtek.

## *Életünk rejtett titkai*

**E**velin a fejéhez kapott, amikor az órájára nézett – Te jó ég! – Sikoltotta el magát, – megint elkéstem..., szegénykém, már fél órája vár rám. – Leoldotta kötényét, s elhajította, ami éppen a frissen sült piskóta tetején landolt, amit Hajni abban a pillanatban vett ki a sütőből. Persze, hogy ő is elsikította magát, ijedtében a puszta kezével is megmarkolta a tepsit, ami persze, jól megégette az ujjait.

– Már csak az hiányzott, hogy összeégesd magad! – szólt kétségbeesve Evelin, majd villámgyorsan előkapta a tubus gélt és Hajni tenyerébe nyomott egy jó adagot. – Kend be jól, ahol megégett, rohanok... ja, ha jelez a sütő, szólj ki Karesznek, hogy vegye ki a sütitet... te ne csinálj semmit, ha visszajövök elviszlek orvoshoz, oké? – szólt vissza, s már futott is.

Egész úton azon aggódott, mi van, ha Niki elindult a cukrászdába?... Mi van, ha mégsem talál oda?... Vagy ha valami útonálló elrabolja?... Rémképekkel küzdött amíg rohant az iskola felé, majd az izzadságtól elázva, a rémültségtől teljesen kiborulva rontott be az iskolába. A

tanterem előtti kispadon, ahol cipőt váltanak a gyerekek, Niki ott szokott ülni, ott szokta várni őt, ha késett néhány percet, de ezúttal üres volt a pad, üres a tanterem, üres a folyosó, s Evelin mint az őrült futkározott le fel, de nem volt sehol senki. A hosszú folyosó végén észrevett egy nyitott ajtót, egyenesen berohant a terembe, majd amikor észrevette a fal melletti padon ülő Nikit, felzokogott, oda rohant hozzá és átölelte.

– Szia anya! Valami baj van? – kérdezte ártatlan szemekkel a kislány.

– Semmi baj... nincs semmi baj... Úgy megijedtem, mert nem találtalak, bocsáss meg kicsikém, bocsáss meg!

– Ne sírj anya, Máté bácsi vigyázott rám!

– Jó napot, asszonyom! Vigyáztam a kislányára, ne aggódjon. Nézte a kosarazó lányokat, meg közben megbeszéltük, hogy miután a lányok befejezték, és anya még nem érkezik meg, elkísérem a Szegfűszeg cukrászdába.

– Köszönöm! Kedves öntől, – mondta még mindig hüppögve, – majd a kezét nyújtva bemutatkozott, – Evelin.

– Mihályfi Máté. Már máskor is benézett az edzésre a kislánya, meg is beszéltek, hogy majd ha ötödikes lesz, ő is kosarazni fog, igaz Niki?

– Igen, Máté bácsi! Ugye szabad, anya?

– Persze, de addig még lesz időnk bőven megbeszélni. Most induljunk, kicsim, anyának még rengeteg dolga van. – Elindultak. Aztán mégis visszaszólt, – Máté, mondja, szereti a sütit?

– Hogyne! Ha tud, mutasson egyet, aki nem szereti a sütit, – mondta a férfi, s a mosolya beragyogta az egész tornatermet.

– Majd legközelebb hozok magának, köszönetem jeléül!

Késő este volt már amikor hazaértek. Dédike éppen ágyazott magának, lefekvésre készült. Evelin vacsorát adott Nikinek és őt is ágyba parancsolta. Az esti mese is nagyon rövid volt aznap, de Niki elégedett volt, átfonta két vékonyka karjával anyja nyakát s jó éjt-pusztit nyomott az arcára.

Evelin még a konyhába ment, elmosta az edényeket, rendet rakott, majd nagy sóhajtások közepette egy székre rogyott, ott a konyhaasztal mellett s elgondolkodott az aznapi történéseken.

Hajnit végül nem kellett orvoshoz vinnie, nem volt olyan súlyos az égési sérülése. Bekötözte a kezét, s abban maradtak, hogy amíg nem gyógyul meg, addig ő szolgál ki a cukrászdában, s ők ketten Karesszel viszont sütnek. Most, hogy belegondolt, Hajni fél kézzel kiszolgálni sem lesz képes a vendégeket... kellene még egy ember. Kutatott a gondolataiban, s eszébe jutott, hogy az unokahúga, Karen nemrég végzett bolti eladóként. Felhívja, ha még nem kapott munkát, hát nála gyűjthet némi tapasztalatot. Azon nyomban fel is hívta.

– Te vagy az Karen? Éppen téged kereslek. Mondd, van már munkád? Nincs, jaj de jó! Lenne kedved a cukrászdámban dolgozni? Igen? Ez nagyszerű, holnap kezdhetsz, ha benne vagy? Én is örülök, mindent

megbeszélünk majd a helyszínen. Várlak, reggel nyolcra.

Vett egy mély lélegzetet, ezt már megoldottam, gondolta, de sok minden más sincs rendben. Az se, hogy Niki ott tölti az egész délutánt a cukrászda konyhájában. Ott írta meg a feladatait is, evett, persze csak sütit, mert más nem volt, aztán még szundított is kicsit. Nincs ez így rendben. Itthon van hely, van nagy udvar, kert, tele fákkal, bokrokkal, virágokkal, meg van hinta, homokozó, meg mi minden... Kell a gyerekeknek, hogy a szabadban legyen, hogy játszhasson gondtalanul... meg az is kell, hogy együtt legyenek, nem csupán Nikivel, de Dédikével is foglalkoznia kellene... változtatnia kellene az életmódjukon, nem dolgozhat egész nap, és minden nap. Dédike már magát is képtelen lesz ellátni hamarosan... befogadta őt terhesen, amikor az anyja elüldözte otthonról. És most?...

De sok víz lefolyt azóta a Dunán, most sem tudja megbocsátani az anyja, meg ő sem neki. Igaz, mindig konok volt, ment a maga feje után. Huszonöt éves korára elege lett a férfiakból, mert mind csak számító, csak jól akarja érezni magát, de felelősséget vállalni, azt már nem... Ő döntött, igen ő döntötte el, hogy egyedül szül gyereket, csak magának, senki másnak... Hirtelen felvillant előtte Máté mosolya. A hófehér fogsora, ami beragyogta a tornatermet. Milyen rendes volt, hogy vigyázott Nikire... Soha sem talált olyan férfit, akire számíthatott volna bármiben is... Soha nem volt mellette senki, ha bajban volt. Máté? Mátét egészen másnak látta, mint amilyen

férfiakkal ő eddig találkozott. Rá biztosan lehet számítani... Igen jóképű srác... sőt, nagyon jóképű. Magas, edzett fiatalember, a haja sötét szőke, a szeme sötétkék,... igen jóképű! Persze, az ilyennek már biztosan van felesége, meg gyerekei, mi a fenéről ábrándozik ő most?...

Bizony, ő egyedül vállalta Nikit. Elege lett a férfiaktól. Nikinek nincs apja... Csak nagyapja, akit hasonlóképpen, ahogy nagymamát, őt sem látta már évek óta. Még pici baba korában haza vitte egyszer, hogy megmutassa a szüleinek, de nem voltak rá kíváncsiak. Mert zabi gyerek, ordította anya, menjetek, menjetek innen! Azóta sem látta őket.

A nagymamája fogadta be. Itt, ebben a városszéli házban, ahol van nagy kert, fák, gyepes udvar, jó levegő, minden, amire egy gyereknek szüksége van. Niki is nagyon szereti Dédikét. Jó itt lakni, hely is van bőven, csak ne lenne olyan átkozottul messze a munkahelye, azért íratta Nikit is abba az iskolába, mert nincs messze a cukrászdától... Neki dolgoznia kell reggeltől, estig. Néha, ha ideje engedi, Nikit haza hozza, s el van itt a kertben Dédikével, ő meg visszamegy, és dolgozik estig. Hétvégén is csupán egy napja van. Akkor ebédet főz, meg akkor van nagymosás, lenyírja a füvet, megkapálja a veteményest... Nehéz, nagyon nehéz apa nélkül, most már látja, de akkor konok volt, hitte, hogy menni fog minden egyedül. Ha arra gondol, hogy Dédike leeshet lábról bármikor, akkor mi lesz?... Hogyan tovább? Az élet nem olyan egyszerű, mint amilyennek akkor hitte... de nem ám!



Még egy ideig morfondírozott magában, mit kellett volna másként, hogyan kellett volna, de mindig oda jutott, hogy jól tette, megérte, mert Niki igazi kis angyal.

Nagyot sóhajtott, majd lezuhanyozott. Még belopakodott Dédikéhez, látta alszik nyugodtan, békésen szuszog. Megnyugodott s ő is aludni ment, mert reggel kezdődik minden előről.

Sőt, reggel jön Karen, még őt is be kell tanítania.



**D**édike nem csak aludni ment elsőnek esténként, hanem elsőnek is ébredt. Már hajnalban kinn tett-vett a kertben. Ilyenkor ereje teljében érezte magát és nagyon szeretett a kertben dolgozni. Ő már jól el is fáradt mire Evelin felébredt, sőt már kakaót is készített a lányoknak, sohasem engedte, hogy üres gyomorral menjenek el hazulról.

– Kislányom, órák után hozd haza Nikit. Nézd milyen szép idő van ma, majd a kedvencét főzöm ebédre, azután meg kiülök a hintaszékbe pihenni, Niki meg kedvére hintázhat, játszhat, hadd legyen a friss levegőn, túl sokat van ott a cukrászdában, azon a szűk helyen, nem gondolod?

– Neked mindig igazad van, Dédike! Majd meglátom, ha haza tudom hozni hazahozom, hívlak előtte, jó lesz?

Egyébként is, ma csak délig lesznek órái, olyankor én is könnyebben el tudok szabadulni egy fél órára. Vigyázz magadra, Dédike!

□ Karesz, kérlek, ha jelez a sütő vedd ki a tésztát, tudod mit kell tenned... Én most rohanok Nikiért és hazaviszem, meglesz Dédikével, ha visszajövök sütök még és holnap délelőtt nem jönnek, ugye nem lesz baj. Ahogy látom Karen nagyon ügyes, gyorsan belejön, ha neki is megtetszik itt, akkor felvesszük, mit szólsz?

– Részemről oké!

– Ha Hajni is rendbe jön, majd úgy nézzük, hogy mindenkinek legyen több szabadideje, nem tudom, te hogy vagy vele, de nekem már kezd túl sok lenni.

– Én még bírom a tempót, de neked ott van még Niki meg a nagyanyád is. Tényleg lazítanod kell egy kicsit, túlhajszolod magad.

– Tudod, hogy nem jókedvemben... kell a pénz, az az átkozott pénz... – Fogta a doboz sütit és kocsiba ült, majd az iskola előtt leparkolt és futott be Nikiért. Még nem ért véget az óra, akkor nézett az órájára, van még három perc. Addig benéz a tornaterembe, hogy odaadja a sütit Máténak. Azonban a tornaterem üres volt. Bizonyára nincs most órája, viheti vissza a sütit, gondolta Evelin. Indult vissza Niki tanterme elé, s ahogy felnézett, Máté jött szembe vele.

– Jó napot, Máté! Már attól tartottam, hogy vihetem vissza a sütit.

– Evelin, jó napot, hát igazán kár lenne érte! – mondta és ismét beragyogta arcát a mosoly.

– Tessék, magának hoztam!

– Igazán kedves! Köszönöm szépen. Látom most időben érkezett, mindjárt kicsöngetnek. – S abban a pillanatban meg is szólalt a csengő. Tovább indultak mindketten, majd Máté megfordult és utánakiáltott,

– Eve, mit szólna egy vacsorához? Ma, vagy a hétvégén, ha ráér?

– Ez utóbbi kifejezést nem igazán ismerem, de egyszer, ha ráérek, talán összehozhatjuk.

– Jó, akkor majd szóljon, én ráérek!

Niki éppen elkészült, mire Evelin odaért a tanterem elé, futott és anyja nyakába ugrott. Ezért, ezekért a boldog pillanatokért érdemes élni, gondolta Evelin és boldogan ölelte magához gyermekét.

Kissé nyugodtabb napok következtek Evelin számára. Hajni keze is hamar gyógyult és Karen is nagyon jó munkaerőnek bizonyult. Akár egyedül is helyt tudott már állni a kiszolgálásban, gyors volt, ügyes és rendkívül szorgalmas. Újraosztották a beosztásukat, úgy, hogy mindenkinek egyformán jusson szabadidőből, azonban Evelin alkalmazottai az ő számára megszavaztak plusz egy órát napjára, amiről ők hárman közösen lemondtak.

Evelin boldog volt, hogy ennyire törődnek vele, köszönettel elfogadta és nagyon örült a több szabadidőnek, amit kislányával és Dédikével tölthetett.

Mivel több szabadidővel rendelkezett, hamar eszébe jutott Máté vacsorameghívása. Régen látta már a férfit,

úgy gondolta ideje emlékeztetnie a javaslatára, mivel egy ícipici szabadidőt most tudna szánni erre is.

Máté örült a hívásnak, s meg is beszéltek egy szombat délutáni sétát, amit vacsora követett, majd újabb és újabb randik következtek. A szimpátia kölcsönös volt már az első találkozás után, s így csakhamar egymásba szerettek.

Egy kora őszi napon a folyóparton sétálgattak kézen fogva. A fák aransárga színben pompáztak, még itt-ott akadt halványzöld levél is a fákon, mások viszont bíborszínbe öltöztek. Evelin nagyon szerette az őszi fákat. Ezúttal is elkapta a feléje hulló leveleket, már egy egész csokornyit tartott a kezében és gyönyörködött bennük. Kellemes szellő fújdogált, néha egy-egy erősebb löket útnak indította és táncra perdítette a sárgult leveleket. Evelin alig győzött kapkodni utánuk, de meg akarta menteni mindegyiket a sárbatiprás halálától.

Máté eleinte csak mosolygott rajta, de miután elgondolkoztatta a dolog, hogy mi vár a szépséges levelekre, maga is kapkodni kezdett utánuk, ahogyan Evelin tette, s közben elcsattant egy-egy csók is, majd összeölelkeztek, csókolóztak. A folyó meg csak folyt csendes locsogással, nem akarta zavarni a szerelmeseket. Evelinnek még soha nem volt ilyen boldog időszaka.

Egy csókot követően, Máté mélyen Evelin szemébe nézett, majd megkérdezte:

– Mondd Eve, ki Niki édesapja?

– Nikinek nincs édesapja! – jelentette ki határozottan Evelin.

– Meghalt, vagy elváltatok? Mi történt mégis, nem kellett neki a gyerek?

– Máté, értsd úgy, ahogy mondtam. Nincs édesapja!

– Hát jó, ha nem akarod elmondani, de ne nézz madárnak. Anya és apa kell egy gyerekhez, ha Niki még nem is érti a dolgot, de én nem vagyok már gyerek.

– Niki nem kérdezte, mert neki elég volt ennyi, nem akart többet tudni, elfogadta. Persze, ha téged érdekel, elmondhatom, bár túl sokat nem tudok mondani. Tudod, azokban az időkben nagyon kiábrándult voltam, főleg a férfiakkól. Úgy éreztem, hogy senki sem akar családot, feleséget, felelősséget vállalni, csak jól akarja érezni magát, semmi más nem érdekli őket... üres fejűeknek hittem, és hittem, hogy minden férfi ilyen. Huszonöt éves voltam, gyereket szerettem volna, de nem találtam alkalmas apát. Úgyhogy, nem tudom ki az apja, nekem csak egy szám: 94-564! A spermabankból! Érted?

– Akkor tagadtak ki a szüleim. A nagyanyám fogadott be, mert a szüleim elkergettek. Dédike boldog, hogy vele élünk, imádja Nikit, engem is nagyon szeret, és mi is őt. Ennyi az életem története, dióhéjban. Tessék, ítélkezz felettem!

– Ki vagyok én, hogy ítélkezzek feletted? Bármilyen történt, bárhogy történt is, én szeretlek, Eve. Nagyon szeretlek!

Bármit mondott is Máté, Evelin érezte, hogy valami megváltozott. Nem olyan édes a csókja, nem olyan forró az ölelése. Nemsokára, fáradtságra hivatkozva Máté elbúcsúzott. Evelin érezte, hogy valami eltörött, valami

megváltozott kettejük között. Hazament, s végigsírta az éjszakát.



**A** vasárnapot otthon töltötte Evelin, Nikivel és Dédikével. Megfőzte az ebédet, együtt ebédeltek, ami igen ritkán fordult elő náluk, utána kimentek a kertbe. Dédike hamar elringatta magát a hintaszékben, szunyókált. Niki a homokozóba hívta anyját, hogy építsenek együtt várat.

Nagyban folyt a várépítés, amikor váratlanul csörögni kezdett Evelin telefonja. Futott, mert benn hagyta a konyhában. Amikor meglátta, hogy Máté hívja, örömeiben felkapta a telefont, aztán csak nézte, amíg abba nem maradt a csörgés.

– Ki volt az, anyuci? – tette fel a kérdést Niki. Evelin hirtelen nem is tudta mit mondjon, majd egykedvűen azt válaszolta, – nem tudom, már letette, mire beértem! – Tudta, a lelke mélyén tudta, hogy Máté szakítani fog vele, halogatta kicsit, legalább a vasárnapot ne rontsa el, még ne!

Később limonádét és gyümölcsöt vitt ki a kertbe. Elüldögéltek a selymes fűvön, hallgatták a madarak csicsergését, a rigó fütyeiben gyönyörködtek, a távolabb álldogáló hatalmas hársfán gerlék búgtak, s csendesesen, halkan hullottak a sárga levelek. Mindez megihlette Evelint, s elkezdett dúdolni egy régi-régi dalt. Talán

Dédikétől tanulta régen, s most eszébe jutott, mert nagyon aktuálisnak érezte.

– Anyuci, szövege is van ennek a dalnak?, énekeld el! – Egy pillanatra elgondolkodott a szövegen, „... hulljatok levelek, rejtsetek el engem, mert akit úgy szerettem, nem szabad szeretnem”.

– Nem emlékszem már a szövegére, kicsim, inkább tanuljuk meg a Petőfi verset: Itt van az Ősz! Jó? – Igen, az nagyon jó lesz! – örvendezett a kislány, és nem sejtett semmit anyuci szívfájdalmáról.

Este Hajni hívta fel a cukrászdából.

– Minden elkelt, az utolsó morzsáig. Karesz ígéretet tett, hogy hajnalban bejön és süt valami reggeli kávéhoz valót. Most indulunk haza.

Több sem kellett Evelinnek, amint lefektette Nikit, és Dédike is indult a szobájába, ő nekifogott nyomban a sütésnek. Sütött egy gyors pogácsát, utána diós, lekváros kiflicskéket, hogy legyen mit adniuk a vendégeknek a reggeli órákban. Sütés közben Máté újra hívta. Csak ránézett a telefonra, és dolgozott tovább, hagyta hadd folyjanak arcán végig a könnyek.

Másnap még csöngetés előtt érkezett Nikiért. Már az ajtóban várt rá, s azonnal indultak is.

– Nem arra megyünk, kicsim! – ragadta meg a gyerek kezét Evelin, – erre megyünk a parkolóba, most kocsival jöttem. Mindeközben Máténak tornaórája volt az ötödikesekkel. Türelmetlenül lesett ki az ajtón, de nem látta sem Nikit, sem Evelint. Majd odaszólt a lányoknak,

hogy folytassák, és legyenek csendben, azonnal jön, és futott ki az udvarra, majd az utcára, hátha még eléri őket. Nem voltak sehol. Amikor a parkoló irányába fordult, akkor indult el egy piros kocsi. Tudta, hogy Evelin volt, nem értette, miért menekül előle. Szomorúan visszasomfordált az edzésre.

Niki nem volt beszédes kedvében, csak ült némán. Evelin aggódva pislantott rá, az ő mindig cserfes kislánya vajon miért ilyen hallgató.

– Kicsim, valami baj van? Nem szoktál te ilyen csendben lenni.

– Hármast kaptam helyesírássra...

– Nem olyan nagy baj az, most így sikerült, majd máskor jobb lesz. Sok hibád volt?

– Csak egy! A gólya helyett kólyát írtam...

– És ezért kaptál hármast? Biztosan a tanító néninek rossz napja volt.

– Gondolod anyuci? Máté bácsi is vigasztalt, azt mondta, hogy ő még negyedikes korában is kólyának írta a gólyát.

– Te találkoztál Máté bácsival? És megvigasztalt?

– Kinn voltunk az udvaron szünetben és Máté bácsi volt az ügyeletes. A többiek futkostak, játszottak, én meg csak álltam és szomorkodtam. Odajött és megkérdezte mi a baj, hát elmondtam neki. De olyan jó fej volt, anya! Nem csak hogy megvigasztalt, hanem az inge zsebéből elővett egy papírzsepit és megtörölte a szememet, azután meg felemelt magasra, s azt mondta, hogy majd ha olyan nagy leszek, már nem fogok kólyát írni. Azután,



amikor letett a földre, akkor megölelt. Olyan jólesett, már nem voltam olyan szomorú, csak féltem, hogy te majd nagyon haragszol a hármas miatt.

– Dehogy haragszom kis szívem, hibázni emberi dolog, és örülök, hogy Máté bácsi megvigasztalt, majd megköszönöm neki, – mondta és sajnálta, hogy nem hívhatja máris Mátét.

Otthon aztán bekísérte Nikit a házba, megkérdezte Dédikét hogy van, azután a hűtőből elővette a vasárnapi maradékot nagyanyjára bízta, hogy megmelegítse és ebédeljenek ketten. Kettejüknek elég lesz. Azután még elővett egy kistányérnyi kiflit a konyhaszekrényből, amit az éjjel sütött, hogy azt is egyék meg, neki vissza kell mennie dolgozni, csak este jön későn.

Indult vissza a cukrászdába, amikor észrevett egy parkolót, félreállt, hogy felhívja Mátét. Gondolta, itt az idő, lesz ami lesz.

Amint leparkolt, nyúlt a telefonért, az meg abban a pillanatban csörögni kezdett. Kissé meg is rettent. Máté volt.

– Eve, szia, alig tudlak elérni... Szeretnék veled beszélni, mikor tudunk találkozni?

– Szia Máté, éppen hívni akartalak..., neked mikor jó?, haza vittem Nikit, most tartok vissza a cukrászdába. Találkozzunk most, vagy inkább este hatkor?

– Nagyon fontos mondanivalóm van számodra, jobb szeretném, ha azonnal találkoznánk! – jelentette ki Máté, amitől Evelin kissé megborzongott. Hát mégis?...

– Jó, akkor oda megyek az iskolához, a parkolóban találkozunk! – mondta halkán, s lezárta a telefont. Hát essünk túl rajta minél előbb, gondolta keserűen.

Máté már ott várt rá, amikor begurult az autóval a parkolóba. Nagy levegőt vett, majd kiszállt. A férfi futott felé. Éppen odaért, amint kilépett a járdára, megölelte és csókot nyomott az ajkára.

– Hová mehetnénk, hogy tudjunk nyugodtan beszélgetni? – nézett körbe a férfi, – már alig vártam, hogy elmondhassam neked a nagy újságot.

– Jó lesz itt is, essünk túl rajta minél előbb, ha már annyira várod! – a hangja éles volt, olykor meg-meg remegett. Erre már felkapta a fejét Máté, mit akar ez jelenteni? Észrevette, hogy Evelin nagyon izgatott, látta rajta, hogy mindjárt elsírja magát. Mi történhetett?

– Mi van szívem, nem érzed jól magad?... – Még folytatta volna, de Evelin közbevágott sírva.

– Mondd ki, hogy szakítani akarsz és ne raboljuk egymás idejét tovább...

– Micsoda? Szakítani akarok, én? Miről beszélsz?... Nem, nem akarok szakítani, jó hírem van számodra, számunkra... Evelin, Eve, hallod? Ne sírj már kérlek...

– Tudom, te is őrlőnek tartasz, mint a szüleim... te sem akarsz már látni sem többé, akkor menj, te jobbra én balra, hagyj békén ha már vállalhatatlan vagyok... mire vársz? Menj!...

□ Nyugodj már meg, szó sincs szakításról... – magához ölelte az asszonyt – kérlek ne sírj, no, nézz rám és felejtsd el azt, amit hittél... – papír zsebkendőt kerített elő, s letörölte az asszony könnyeit, ugyanúgy, ahogyan Nikiét

is délelőtt. – No, most figyelj arra, amit mondani akarok, s mindjárt jókedved lesz. – Ezt nézd! – Egy papírt húzott elő a zsebéből

– Mi ez? – A hangja még mindig reszketett.

– Olvasd!

– Mihályfi Máté?... 94-564?... SpermaBank?... Semmit sem értek. Mit akar ez jelenteni?

– Eve drágám, azt jelenti, hogy én vagyok Niki édesapja!

– Micsoda, hogy te?... Niki édesapja?... Hogyan? Nem értem... megmagyaráznád?

– Túlságosan zaklatott vagy, nyugodj meg kérlek. Ezt a számot mondtad nekem szombaton, hogy ez Niki édesapja a spermaBankból. Nos, akkor felémlett, hogy ismerős a szám, de nem voltam benne biztos, haza kellett mennem, hogy megbizonyosodjak róla. Egyetemista voltam, kellett a pénz..., donor voltam... Én vagyok az a szám, én vagyok Niki édesapja...

– Oh, értem! Most már értem! – két kezével simogatta a férfi haját – Niki haja éppen ilyen sötét szőke, a szeme mint a tenger, olyan mint a tiéd! De jó, hogy tudom ki az édesapja! Úgy örülök, hogy te vagy az, úgy örülök, hogy hasonlít rád! Ééén... ééén olyan boldog vagyok! – zokogta Evelin.

– Eve, akarsz a feleségem lenni? Hiszen már van egy gyerekünk, és lesz még több is, remélem... Gyere hozzám feleségül!

## *Tíz év múlva*

**A**z a városszéli, kertes ház kibővült s betöltötte a boldogság. A család nőtt, még két leánygyermek látott napvilágot, Móni és Kitti. Azonban a család, miközben bővült, fogyatkozott is. Ugyanis Dédike távozott az élők sorából.

Az arra járók sok boldog pillanatnak voltak, szem- vagy fültanúi, sok-sok boldog kacagás hallatszott ki a kertből, vagy akár a ház nyitott ablakán. Mindenki tisztelte és szerette a Mihályfi családot, már az, aki ismerte őket.

Niki nagyon örült, hogy neki is van édesapja, örült a testvéreinek, és szerette is őket, csak hogy ő időközben nagylány lett, gimnazista, már nem igen foglalkozott a testvéreivel, inkább a fiúk kezdték érdekelni.

Egy verőfényes délutánon a két kicsi, kinn játszott a kertben, miközben apjuk ott dolgozgatott. Majd egyre gyakrabban sündörögtek az apjuk körül, mígnem Kitti elé állt s megkérdezte:

– Apa, mi az a szex? – szólt nagy érdeklődéssel a legkisebb leányka. Máté ijedten fordult felé, – hogy micsoda, hol hallottál te ilyet?

– Niki mondta! – erősítette meg Móni.

– Niki? Á, biztosan keksz, félreértettétek lányok. No, ki fut velem versenyt?

Zengett a kert a nevetéstől, a harsány jókedvtől. Remek játszani apával, tapsikolt a két kis boszorkány, ám apa jókedve ezúttal, kissé mesterkél volt. Nem volt az öröme olyan felhőtlen, amilyen lenni szokott és hamar vissza is pottyant azokba a nem mindennapi gondokba, amik mostanában foglalkoztatták.

– Eve, tudod milyen kérdést szegezett nekem ez a két kis boszorkány délután?

– Tudnom kellene?

– Ühüm! Ugyanis, azzal a kérdéssel állt elélem Kitti, hogy apa, mi az a szex? És tudod-e kitől hallották? Igen, igen, a nővérüktől.

– Gondolod, hogy?... Szerintem csak ugratni akar bennünket, Niki okos lány... attól tartok okosabb, mint mi. Mindig sikerül neki bennünket lóvá tenni... Remélem hamarosan kinövi.

– Azt hiszed? Én nem vennék rá mérget!

Máté aznap éjjel hosszasan forgolódott álmatlanul, s nem értette, Evelin hogy tud ilyen nyugodtan aludni.

Csupán néhány hét telt el, s egy szép tavaszi napon, amikor Máté hazaért, ott hagyta a kocsit a kapu előtt, s futott be a házba. A kislányok az udvaron hangoskodtak, játszottak, kiabáltak is: – szia, apa! Apa, mintha meg sem hallotta volna, rohant be a konyhába.

– Eve! Te jó ég! Tudod mit láttam? – Evelin az ebédet készítette éppen, s egykedvűen, vállát kissé megrándítva, így szólt: – Majd elárulod, ha már ennyire felizgatott.

– Nikit láttam, egy fiúval! Képzeld, kézen fogva sétálgattak...

– Miért is csodálkozol ezen? Nagylány már, tizenhét éves!

– Eve, az én lányom ne mászkáljon tizenhét évesen fiúkkal! Érted? Számoljon be róla, ki az a fiú, hogy hívják, kinek a fia-borja? Érted? Addig semmiképpen! Beszélj vele, te vagy az anyja!

– Hm, te meg az apja! Legalábbis nekem úgy rémlik...

– Éppen azért! Eve, hát nem érted? Mi van, ha a fiú az én fiam, érted? Nem, ez nem játék, te is nagyon jól tudod, erre nagyon oda kell figyelniük. Meg kell tudnunk, ki az a kölyök? Minél előbb, mielőtt késő lenne.

Este, amikor már a két kisebbik lány nyugovóra tért, akkor libbent haza Niki a városból.

– Hol csatangoltál ilyen késő estig, kisasszony? – támadt rá azonnal Máté erőlyesen.

– Mi közöd hozzá? Ne ordítozz velem, nem vagy az apám! – vágott vissza Niki, – s már rohant is hátra a szobájába. Ugyanis ő örökölte Dédike szobáját, két testvére viszont a közös gyerekszobában maradt, a szülői hálószoza mellett.

Az apa éppen a haját készült tépni ettől a pimaszságtól, úgyhogy Evelin jobbnak látta, ha féken tartja kicsit.

– Nyugodj meg drágám, majd én utána megyek... beszéllek vele. Nyugodj meg, jó?

Máté indult zuhanyozni. Jó sokáig engedte magára a hideg vizet, csakhogy nyugtassa az idegeit. Azután pizsamában beült az ágy közepére és várta Evelint. Még ő is kibabrált vele, mert előbb a fürdőszobába ment. Talán

neki is csillapítania kellett az idegeit? Hogy merészelt Niki így viselkedni vele? Eddig sohasem tette..., ilyenek a kamaszok, ő ne tudná, de ha a saját lánya pofázik vele, az azért fájni is tud..., méghogy nem az apja?

Tűkön ült már, amikor végre benyitott az ajtón Evelin.

– Te még nem alszol, drágám?

– Á, nem tudok... No mi van, mentél vele valamire?

– Hát persze!

– Mi az a hát persze? Nem tűnt fel, hogy ordítózott velem?

– Te sem mondhatod, hogy nem estél neki durván! Tudod, a kamaszokkal nehéz...

– Nem mondod? Mintha legalábbis nem kamaszokkal tölteném az életem..., persze, ha a saját lányom pofázik velem, azt már nehezebben tűröm.

– Nyugodj meg drágám, mindent megbeszéltünk, nem fog többé olyan pimasz lenni.

– Te ezt honnan tudod? Ezt is megbeszéltétek?

– Azt hiszem! Mindent elmondtam neki, azt hiszem meg is értette.

– Mi mindent mondtál el neki, Eve? Azt is, hogy donor voltam?...

– Hát persze, drágám! Most már világos volt neki, hogy nem lehetsz úgy az apja, hogy hét éves korában ismer meg, nem csak ő, hanem én is. Most már érti, hogyan vagy az édesapja, és hogy aggódsz miatta.

– De ez nem minden, drágám! Tudni akarom, ki az a fiú, kik a szülei... mindent tudni akarok... Azt is tudom, hogy lesz következő fiú is, még ki tudja hány, és én mindegyikről tudni akarok mindent, a családi

körülményeit is... Ó, drágám, ez őrület, nem tudhatom hány fiam van, hány környékeezheti meg a lányomat? Ó, te jó ég! Erre nem gondoltak a nagyokos tudósok, szakemberek, hogy hány fiatal jöhet össze úgy, hogy ugyanattól az apától származnak? Hány házasság lehet, húsz év után úgy, hogy nem tudják a gyerekek, hogy kik a szüleik? Ha a szakemberek ezzel számoltak, akkor miért csinálják? Én tényleg nem gondoltam annak idején végig, amikor donor voltam... De ha a szakemberek sem, akkor nagy a baj!... Vagy üzlet ez az egész, és a kutya sem törődik vele, hogy milyen szörnyű kellemetlenségek, bajok származhatnak ebből?...

– Nem adom fel, Eve, nem én! Minden fiúnak el kell mennie DNS vizsgálatra, hogy még időben kiderüljön... Mindegyiknek kötelező lesz a vizsgálat, alább nem adom!...

– Jól van drágám, aludjunk most már! – rebegte halkan Evelin.

– Aludni? Te tudsz aludni ezek után? Nekem nem megy... nem, amíg nincs bizonyíték a kezemben. Te jó ég, Eve! Három lányom van, van fogalmad róla mit jelent ez? Van fogalmad róla, hány évig nem fogok aludni?...

Máté sokáig forgolódott álmatlanul éjszakákon át, miközben Evelin az igazak álmát aludta, és békésen szuszogott mellette.



## *Fricivel elintézzük!*

**F**áradtan, álmosan ébredtek. Illetve, Nóra ezúttal, le sem hunyta a szemét. Oszkár úgy hajnali fél öt körül, amikor elhallgatott felettük a zene, azonnal elaludt. Tizenegyig húzta a lóbőrt. Nóra egészen összetörten, migrénnel küszködve feküdt mellette mozdulatlanul. Amióta beköltözött ez az új srác a felettük megüresedett lakásba, se éjjelük, se nappaluk. Itt állandóan buliznak, dübörgés, lárma, ricsaj... de nappal sincs nyugtuk, mert megy a zene gőzerővel. Az is csoda, hogy most még csend van. No, kár volt még gondolnia is rá, mert bekapcsolta azt az őrijítő rock zenét...

– Nocsak, felébredt a kölyök? – jegyezte meg Oszkár  
– még szerencse, hogy eddig is kitartott.

Csak akkor tűnt fel neki, hogy Nórával valami nincs rendben.

– Veled mi van, nem aludtál jól? – kérdezte, de válaszra sem várva indult ki a mosdóba.

Nóra is megpróbált felkelni, de rettenetesen szédült, a feje majd szétesett, visszazuhan a párnára. Még szerencse, hogy ma vasárnap van, gondolta, mert most igazán nem tudna munkába menni. Egy hónapja már,

hogy alig alszik, csak másfél, két órát... Úgy érezte, hogy nem bírja tovább, összeroppan. Próbálkoztak már mindennel, szép szóval, fenyegetéssel, sőt, már a rendőrséget is kihívták, több ízben is, de nem csak ők, hanem mások is a házból, mégsem történt semmi. Hogyan lehet így élni? Oszkár lépteit hallotta.

– Na megyek, elintézem ezt a srácot!

– Mit csinálsz? Oszkár, az ég szerelmére!

– Hallgass asszony! Inkább az ebédre legyen gondod.

Nóra kétségbeesve fogta a fejét, ha Oszkár nekimegy... nagy, tagbaszakadt ember, ennek a kis nyámnyila legénynek... Visszazuhant a párnára, képtelen volt lábra állni. Amikor Oszkár visszajött, még mindig ágyban találta. Üvöltözni kezdett vele.

– Ez a kölyök is kicsinál, aztán még ebédet sem kapok. Ha már úgyse alszol mi a francért nem kelsz fel? Enni azért csak kell! Nem elég, hogy aludni nem lehet normálisan, a tetejébe még nem is ehet az ember, mert az asszony lustálkodik egész nap!

– Nem lustálkodom Oszkár, rosszul érzem magam. Kérlek, rendelj magadnak valamit ebédre, én enni sem tudok... – még bátortalanul megkérdezte – mi volt odafönn?

– Mi lett volna, gondolom, hogy húzza a lóbőrt, azt hiszed meghallja a csengetést ilyen dübörgésben?... Mi van? Ha te nem bírsz enni, akkor én se egyek? Azt a fűzfán füttyölő rézangyalát!

– Remek ötletem van, asszony! Kicsinálom én ezt a suhancot annyi szent...

Nóra már meg sem mert szólalni, de ha mert volna, akkor sem bírt, annyira gyötörte a migrén, annyira ki voltak készülve az idegei, hogy teljesen elhagyta minden ereje. Oszkár telefonon rendelt valamit magának, aztán oda ült az ágy szélére, úgy suttogta Nórának.

– Remek ötletem van! Rájöttem, hogyan tudnám elüldözni ezt innen – s felfelé bökött az ujjával – a Fricivel elintézzük ne félj! – Nóra szinte semmit sem értett az egészből, csak a Fricire figyelt fel, s rémülten próbált újra felülni az ágyon, de ismételten visszazuhan.

– Oszkár, neee! Mit tervelsz? – hirtelen öklendezni kezdett. Minden erejét összeszedve kibotorkált a mosdóba. Ott aztán hideg vízzel jól lehűtötte fájón lüktető halántékát, ivott a csapról, s elüldögélt a kényelmes kisszéken, amit beszorított ide a múltkoriban. Most annyira örült neki, próbálta ellazítani a végtagjait, kikapcsolni a gondolatait...

Később Oszkár benézett, s megkérdezte, hogy van. Szokatlanul kedves volt, legalábbis tőle kedves az ilyen gesztus. Mondta, hogy már kicsit jobban érzi magát.

Aztán csengettek. Meghozták Oszkár ebédjét. Oszkár őt is odacipelte a konyhaasztalhoz, s belediktált néhány falatot a pizzából. Alig tudta letuszkolni a falatokat, mégis úgy érezte, hogy jólesik. Valamennyire visszatért az ereje is, már lábra tudott állni. Felöltözött. Oszkár karon fogta párját, s azt mondta, hogy menjenek le sétálni a közeli térre, parkba, akár el is üldögélhetnek ott, biztosan csendesebb mint itthon.

Igen bizonytalan léptekkel indult el, de Oszkár nem engedte el, segítette, már régen volt vele ilyen gyengéd.

A friss levegőn egy fokkal megint javult az állapota. Kicsit sétáltak, aztán kérte Oszkárt, hogy üljenek le egy padra. Akkor már annyira reszkettek a lábai, félt, hogy összeesik.

Leültek egy kellemes árnyékos padra, madarak csicseregtek körülöttük, ő lassan Oszkár vállára hajtotta a fejét, s pillanatok alatt elaludt.

Már lemenőben volt a nap, amikor felébredt. Alig akarta elhinni, hogy több órát aludt, az még hihetlenebb volt, hogy Oszkár ilyen türelmesen viselte, hogy a vállán aludjon egész délután.

Aztán elmentek egy presszóba megittak egy kávé, még üdítőt is ittak. Kellemes volt az idő sétáltak kicsit, s akkor kezdte előterjeszteni Oszkár a tervét, hogyan fogja a srácot elüldözni a házból Fricivel. Amikor ezt hallotta, újra a reszketés lett rajta úrrá.

– Nem, ezt nem teheted Oszkár! Nem tudhatod, hol köt ki Frici, nem tudhatod, hogy éppen a srácnál... deee különben is, ezt ne csináld, ezt nem szabad! – Már egész testében reszketett. Oszkár fogta a kezét, érezte, hogy reszket, nyugtatgatta, jó ötletnek tartotta, de ha nem, hát nem, csak nyugodjon meg. Kicsit megnyugodott, hazaindultak.

A lakásban már (vagy még mindig) tombolt a zene. Alig hallották egymás szavát. Már a kapuban belebotlottak néhány lakótársba, akik éppen azon agyaltak, hogy kihívják a rendőrséget. Oszkár is jó

ötletnek tartotta, mondta, mindjárt jön, csak felkíséri a feleségét.

Nóra, amikor magára maradt bedugaszolta a fülét, megvacsorázott. Most már igazán éhes volt, s jólesett az evés, aztán a fürdőszobába vonult, lezuhanyozott, s lefeküdt.

A párnát is fejére rakta, még így is elviselhetetlen volt a dübörgés. Aztán megjött Oszkár is, csak benézett a hálóba, látta, hogy nem alszik. Nóra csak a szájáról olvasta, hogy majd mindjárt jön ő is.

Újra elkezdett fájni a feje. Gondolta, jobb lenne kimenniük a parkba aludni, egy padon bizonyára nyugodtabban alhatnának mint itthon. Elmondta Oszkárnak is. Oszkár azt mondta, hogy hamarosan kijön a rendőrség, maradjanak. Nóra felkelt, nem tudott ágyban maradni, úgy érezte megőrl. Azt mondta Oszkárnak, hogy lemegy Janka nénihez, talán ott elviselhetőbb ez a zaj, s tudta, hogy Janka néni mindig későn fekszik le. Felöltözött. Kisvártatva rémülten nyitott be a hálóba, s ijedten kérdezte.

– Hol van Frici? Oszkár, hol van Frici? – Oszkár legyintett, hagyja őt aludni.

– Nem, még meg nem mondod, hol van Frici?

– Biztosan a helyén van, hagyj már aludni!

– Nincs a helyén Oszkár, hallod, nincs a helyén! Megtetted, ugye megtetted? – alighogy kiejtette ezeket a szavakat, az alattuk lévő lakásból velőt rázó sikoltás hallatszott.

– Úristen, Janka néni! Hallod – rázta Oszkárt sírva, zokogva – eredj, menj és nézd meg mit tettél.

– Mi közöm nekem Janka nénihez, hagyjál már békén, hagyj aludni! – Nóra leroskadt a földre, egész testében reszketett, csak úgy rázta a zokogás. Hirtelen csend lett a felső lakásban is, csak a lábak dobogása hallatszott, mintha össze-vissza futkároztak volna.

Kisvártatva csengettek náluk. Akkor Oszkár felkelt és ajtót nyitott. Három rendőr állt az ajtóban, s néhány szomszéd kissé távolabb mögöttük.

– Uram, önnek van kockás pitonja? – kérdezte az egyik rendőr.

– Igen, van! – mondta Oszkár meglepetten.

– Akkor nézze meg gyorsan, hogy a helyén van-e?

– Hát persze, hogy a helyén van, miért is ne lenne? – morgolódott Oszkár s indult a harmadik szobába, ahol a pitont tartotta. A rendőrök utána. A szoba üres volt!

Akkor már a szomszédok is ott nyüzsögtek, s mondták, hogy Janka néninél a szellőző nyíláson ereszkedett le a kígyó, amikor Janka néni benyitott s meglátta szívrohamot kapott. Most vitte el a mentő. A kígyó meg visszament a szellőző nyílásba, s nem lehet tudni hol jelenik meg újra. Tennie kell valamit.

– Hogyan került a kígyó a szellőző nyílásba?

– Ebből a szobából nem tud kimenni, én már aludtam, csak a feleségem...

– Hol van a felesége?

– Itt a hálósobában, de nem alszik szegénykém már egy hónapja, mióta ide költözött ez az idióta fölénk – s kinyitotta a háló ajtaját. Nóra még mindig a földön ülve zokogott – azóta nem tud aludni, látják, hogy kikészült, teljesen felmondták az idegei a szolgálatot. Hányszor

hívtam már magukat, hogy tegyenek valamit, mégsem tettek semmit. Látják, hogy mi lett az eredménye, látják?  
– mondta, teljesen magából kikelve Oszkár.

– Gondolja, hogy a felesége tette?

– Látják, hogy milyen idegállapotban van, látják? Mondom, én már aludtam. Sosem hittem volna, hogy erre képes lesz, sosem hittem volna – ismételte, s eleredtek a könnyei.

A rendőr elővette a bilincset, s Oszkárhoz fordult.

– Sajnálom, de meg kell tennem! Megengedi, hogy bemenjek. Oszkár félreált az ajtóból, csak hallotta amint mondja a rendőr.

– Asszonyom, gyilkossági kísérlet vádjával, letartóztatom! – és Nóra kezén kattant a bilincs.

Két rendőr vitte el, nem tudott lábra állni, egész testében reszketett, s valami értelmetlen szavakat sikoltozott. A harmadik meg Oszkár felé fordulva szólt.

– Ön meg jöjjön velem, segítsen befogni a kígyót, mielőtt még valaki halálra rémülne.

# *Szarkamese*

(mese felnőtteknek és gyerekeknek)

**E**gyszer volt, hol nem volt, egy kicsiny falu határában volt egy négyszögletű, kerek erdő. Ott találkoztam Mihály bácsival az erdő szélén. Éppen hazafelé tartott a kis falujába, hát mellé szegődtem úti társnak. Be kell vallanom, nem volt könnyű lépést tartani vele, pedig Mihály bácsi már éppen százhet esztendő volt. Úgy szaporázta a lépéseit, hogy nekem a nyelvem is kilógott miközben ott loholtam mellette, de nem akartam ám lemaradni egyetlen szaváról sem, merthogy közben mesélt, mesélt a régi időről, amikor ő még Misi volt.

Misi édesapja erdész volt, így már kora gyermekkorától gyakran járt ki az erdőbe apjával. Ismerkedett az erdő állataival, madaraival. Ez utóbbiak voltak a kedvencei. Meglapult egy bokor alatt és hosszasan figyelte a madarakat fészekrakás, költés, vagy etetés közben.

Egy alkalommal éppen a szarkákat tanulmányozta hosszán fészekrakás közben. Nézte a cserregő madarakat, amint gallyakat hoztak, és magasan a fák koronájában, de igen vastag ágak közé rakták az indákat, ami a fészek



alapja volt. Nagy, fedett építmény lett belőle. Azután kitapasztották agyaggal, majd puha fűvet hordtak bele s azzal kibélelték, hogy kényelmes legyen majd a fiókáknak.

Aztán figyelte őket amint költenek, azután azt, hogy hogyan táplálják a fiókákat. Sokszor fél napon át lapult ott a bokor alatt, figyelve minden mozzanatukat.

Egy alkalommal, amikor szintén ott lapult a bokrok alatt, nagy lármára lett figyelmes. Egyre közelebb értek a hangoskodók, míg végül éppen ott a fa alatt, ahol Misi szarkái laktak, letelepedtek megpihenni.

Falubeli gyerekek voltak mind, ismerte őket Misi, voltak ott néhányan az osztályából is, hiszen akkor Misi már második osztályos volt. Viszont voltak nagyobbak tizennégy, tizenhat évesek is, komoly nagyfiúk, legalábbis Misi azt hitte róluk, mindaddig, amíg meg nem látta a zsákmányukat.

Háti zsák volt a hátukon, s ott lógott mindegyiknek a zsákmánya is, egyiknek fogoly, másiknak néhány gerle, a harmadiknál rigókat látott... Misiben meghűlt a vér. Hogy garázdálkodhatnak ezek szabadon az erdőben? Ott lapult tovább, meg sem tudott moccanni.

Az egyik nagyfiú észrevette a szarkák fészket. Mászni kezdett felfelé a fára, s azt kiabálta, hogy minden tojást ki fog hajítani a fészkekből. Misi ezúttal még jobban megrémült, már nem tojások, fiókák voltak a fészekben, és a szülők éppen eleség után kutattak.. Nagy gondban volt, mit is tegyen?

Aggódott a madarakért, viszont ilyen túlerővel szemben aligha tehetett valamit. Várt.

– Itt nem tojások vannak, hanem fiókák! – hallatszott a fa hegyéből. – Nézzétek, megtanítom őket repülni! – Lent nagy éljénzés fogadta az újabb mókát, s máris látták zuhanni az első fiókát.

Ám abban a pillanatban megérkeztek a szarka-szülők. Nagy lármát csaptak, cserregtek és csíptek. Jól ellátták a baját annak a fiúnak, aki megdézsmálta a fészket. Belecsíptek a kezébe, fejébe, az arcába is, és éktelen cserregésükkel hívták segítségül az erdő szarkáit. Rövid időn belül nagyon sok szarka érkezett a helyszínre. A fáról menekülő srácnak nem volt ám ideje újabb fiókát röptetni. Fejvesztve menekült a fáról.

Rátámadtak a szarkák a fiúcsapatra is, amikor azok látták, hogy ennek a fele sem tréfa, megfutamodtak, s egy egész sereg madár szegődött a nyomukba élesen cserregve, csípve őket, ahol érték, s egyre kijebb szorították őket az erdőből.

A szarka-szülők már visszatértek és a fiókájukat keresték. Rá is találtak, ott gubbasztott a puha fűben a fa alatt, nem látszott sérültnek, viszont nem tudtak mit kezdeni vele. Látva tanácstalanságukat Misi, előmerészkedett a bokorból és szólt nekik, hogy segíteni szeretne. Felviszi a fiókát a fészekbe.

A szarkák gyanakodva nézték, és követték minden mozdulatát. Misi felvette a fiókát a magas fűből, bedugta az inge alá és elkezdett mászni fel a fára. Szarka-mama követte. Mindig egy ággal feljebb röppent és gyanakodva figyelte a kisfiút.

– Látod? Nem bántottam! – szólt Misi, amikor visszatette a fészekbe a rémült fiókát, majd megindult

lefelé. Mire földet ért, akkorra édesapja is megjött és hazaindultak.

Néhány nap múlva nagy rémület lett úrrá a faluban. Szarkák támadtak az udvaron kapirgáló kiscsibékre, meg az árokparton legelésző apró libákra. Nagy cserregéssel jöttek, majd lecsaptak egy-egy védtelen csibére, libára és már szálltak is velük a magasba az erdő felé. Egyedül Misiék portáját kerülték el, ott nem bántottak semmit.

Ezt már a falubeliek nem tűrhették. Összegyűltek a téren apák és fiaik, s azt mondták:

– A bosszú bosszúért kiált! – Aztán megbeszélték ott íziben, hogy másnap kora reggel botokkal, puskákkal felszerelve mennek az erdőbe és szétlövik a szarkák fészket, a fiókákat bottal verik agyon. Misi is ott volt. Kétségbeesett e szörnyűség hallatán. Mivel édesapja még nem ért haza a munkából, így maga döntötte el, hogy figyelmezteti a madarakat a veszélyre. Biciklire pattant és kikerekezett az erdőbe, szólt a szarkáknak, hogy meneküljenek, mert senki sem fogja túlélni, a falubeliek bosszúját.

– A fiókák repülnek-e már? – kérdezte ijedten Misi. A szarkák elégedett cserregése megnyugtatta őt.

Másnap bosszúsan, haraggal érkezett haza a vitéz csapat az erdőből. Bár szétlőttek minden szarkafészket, de csodák-csodája, mindegyik üres volt. Sohasem tudták megfejteni a rejtélyt, hogy tűnhettek el ilyen hirtelen a szarkák az erdőből.

Ám reggelente, amikor Misi iskolába indult, minden nap szarkacserregés köszöntötte őt az udvaron.

Abban az időben, egy titokzatos, fura öregember jelent meg a falu főterén. Különös hangszer volt a nyakában, azt tekerte, tekergette egy kis karral. Nyekergett a muzsika, ő viszont egyre csak azt hajtogatta: Ha jó, ha rosszat adsz, végül mindent visszakapsz! Ha jó, ha rosszat adsz, végül mindent visszakapsz! Ha jó, ha rosszat adsz, végül mindent visszakapsz!...

– o –

## ***A lapulevél titka***

(mese felnőtteknek és gyerekeknek)

**E**gyszer régen, nagyon régen, sűrű erdő közepében, éldegélt egy öregember.

Nagyon öreg volt már Pista bácsi, olyan öreg, hogy a szakálla már majdnem a térdéig ért. Hófehér volt, ahogyan a haja is. A látása erősen gyengült, a hallása ugyancsak. Foga sem volt már egy szál sem. Bezzeg, ha

láttatok volna ifjú korában, micsoda erős, szépszál legény volt... Akkor építette a házikót is, erős szálfákból. Mindent maga csinált. Egyedül élt világegyetében, ahogyan most is.

Éppen ott kapálgatott kicsi kertjében, amit hajdanán jól körbekerített, hogy ne dézsmálják meg az állatok a veteményesét. Kapálgatott, kapálgatott, már szinte ketté görnyedve, amikor is az jutott eszébe, hogy nyúlhúst enne. Mégis hogyan? Ifjúkorában vadászni is járt, de most már nem szívesen vette kezébe a puskát, mert valahogy mindig visszafelé sült el.

Egyszer csak remek ötlete támadt Pista bácsinak. Fogta az ásót, a lapátot és kiment a kerítésen kívülre. Ott aztán elkezdett ásni. Ásott, ásott... egymásután dobálta le magáról a gúnyát, de jó mély gödört ásott. Aztán beledobált mindenfélét: illatos káposztalevelet, sárgarépat, almát, majd gyenge gallyakkal lefedte a csapdát, letakarta lapulevelekkel, s elégedetten dörzsölte a markát, már előre érezte a finom nyúlpaprikás illatát.

Éppen arra téblábolt a nyuszika. Micsoda fenséges illatok, gondolta és ment a szag után. Addig-addig ment, míg zsupsz, beleesett a csapdába. Mikor jól megtömte a bendőjét finom káposztával, a második fogás a sárgarépa volt, a desszert viszont az alma, elégedetten simogatta degeszre tömött bendőjét, s akkor figyelt fel rá, hol is van ő. Hmm, hogy fog kimászni ebből a gödörből? Gondolkodott erősen, aztán fogott egy nagy lapulevelet és fennhangon olvasni kezdett:

– Nagy esőzések jönnek, villámok cikáznak, mennydörög, aztán zuhog, zuhog az eső, és mindent

elsodor magával. Itt a végítélet! Senki sem fog megmenekülni csak az, aki a Szentgödörben van. Itt a világvége! Mindent elsodor az ár, csak a Szentgödörben élhetik túl, de ott nem szabad tüsszenteni. Vigyázzatok, ez már a végítélet. Mindenki elpusztul, csak a Szentgödörben van esély a túlélésre, mindenkit elsodor az ár, mindent magával visz, minden elpusztul a Földön...

Éppen arra járt a róka koma. Lenézett a gödörbe és mit látott? Egy nyuszi ült és hangosan olvasott. Fülelni kezdett. És hallotta, amit a nyuszika a nagy lapulevélről olvas:

– Nagy esőzések jönnek, villámok cikáznak, mennydörög, aztán zuhog, zuhog az eső, és mindent elsodor magával. Itt a végítélet! Senki sem fog megmenekülni csak az, aki a Szentgödörben van. Itt a világvége! Mindent elsodor az ár, csak a Szentgödörben élhetik túl, de ott nem szabad tüsszenteni. Vigyázzatok, ez már a végítélet...

Hallgatja a róka, egyre jobban kezd megrémülni, gondolkodik, hogyan mentse az irháját, hisz neki még esze ágában sincs az örök vadászmezőkre költözni. Látja, hogy zuhog az eső, ennek bizony nem lesz jó vége. Egyszer csak megszólal.

– Nyuszika, hallod? Lemehetnék én is a gödörbe?

– Nem jöhetsz róka koma, mert megeszel – válaszolt a nyuszi.

– Dehogy eszlek, dehogy eszlek, inkább élek sárgarépán, minthogy elsodorjon az ár.

– Megígéred, róka koma?

– Megígérem nyuszika!

– Akkor ugorj!

S a nyuszika a rókának olvas tovább a lapulevélről...

Arra kószált farkas koma, s feltűnt neki, mintha hangokat hallana. Azt hitte hallucinál, hiszen már egészen bőrig ázott a gyönyörű szép bundája. Éhes is volt szörnyen, és most, mintha nyúlszagot érezne... Lenézett hát a gödörbe..., s mit látott? Egy nyuszi olvasott a rókának egy hatalmas lapulevélről. Fülelni kezdett:

– Nagy esőzések jönnek, villámok cikáznak, mennydörög, aztán zuhog, zuhog az eső, és mindent elsodor magával. Itt a végítélet! Senki sem fog megmenekülni csak az, aki a Szentgödörben van. Itt a világvége! Mindent elsodor az ár, csak a Szentgödörben élhetik túl, de ott nem szabad tüsszenteni. Vigyázzatok, ez már a végítélet...

Hallgatja a farkas, egészen kétségbeesik, majd azon kezdi törni a fejét, hogyan mentse a bőrét, vagyis a gyönyörűséges bundáját, ami már szinte ronggyá ázott.

– Nyuszika! Engedj be engem is a gödörbe – könyörgött a farkas.

– Nem engedlek, mert megeszel! – jött a válasz.

– Nem eszlek meg nyuszika, még élek imába foglalom a neved, csak mentsd meg az életem.

Miután farkas koma ígéretet tett, nem fogja bántani őt, engedélyt kapott, beugorhat a gödörbe.

Zúgott a szél, tombolt a vihar, ropogtak az ágak, fákat csavargatott a szél, zuhogott az eső. Egészen félelmetes

volt az erdő. A medve akkor ballagott volna haza. Küzdött a széllel, a finom, vastag bundája már egészen a bőréig ázott, dörgött, villámlott, kis híján rázuhant egy fa, amikor hirtelen nyúlszagot érzett. Tovább szimatolt, míg oda nem ért a gödörhöz. Hát mit látott? Egy rókát, meg egy farkast, amint ülnek és hallgatják, amit nyuszika olvas nekik egy nagy lapulevélről.

– Nagy esőzések jönnek, villámok cikáznak, mennydörög, aztán zuhog, zuhog az eső, és mindent elsodor magával. Itt a végítélet! Senki sem fog megmenekülni csak az, aki a Szentgödörben van. Itt a világvége! Mindent elsodor az ár, csak a Szentgödörben élhetik túl, de ott nem szabad tüsszenteni. Vigyázzatok, ez már a végítélet...

Nagyon megrémült a medve, hát hiszen, már itt érzi a saját bőrére a végítéletet. Ő bizony még élni szeretne. Oda is szólt nyuszikának íziben.

– Hé, nyuszika! Engedj be a gödörbe.

– Nem engedlek, mert megeszel – mondta nyuszika, és folytatta az olvasást.

– Mindenki elpusztul, csak a Szentgödörben élik túl, ha nem tüsszentenek, mindenkit elsodor az ár, mindent magával visz, minden elpusztul a Földön...

– Nem eszlek meg nyuszika, nem bántalak, sőt védelmezlek, csak segíts, kérlek!

– No jó, ugorj be te is – mondta a nyuszi és tovább folytatta az olvasást, most már a rókának, farkasnak és a medvének.

– Nagy esőzések jönnek, villámok cikáznak, mennydörög, aztán zuhog, zuhog az eső, és mindent



elsodor magával. Itt a végítélet! Senki sem fog megmenekülni csak az, aki a Szentgödörben van. Itt a világvége! Mindent elsodor az ár, csak a Szentgödörben élhetik túl, de ott nem szabad tüsszenteni. Vigyázzatok, ez már a végítélet. Mindenki elpusztul... huppcii!...

– Hé, hallottátok, nyuszika tüsszentett... – mondták ijedten, szinte mind egyszerre. – Mit tegyünk most? – kérdezte a farkas – szerintem – szólt a ravaszdi róka – fogjuk meg és dobjuk ki innen! – Ezennel megfogták, és zsupsz, kidobták nyuszikát a gödörből.

Reggelre, mire Pista bácsi feltápászkodott, elült a vihar. Micsoda ronda vihar volt az éjjel, gondolta, hogy megtépázta a fákat, biztosan lesz áldozat a csapdában is, dörzsölte össze a tenyerét, s már a szájában érezte a nyúlpaprikás ízét...

Hát amikor belenézett a gödörbe, mit látott? Egy rókát, egy farkast, meg egy medvét, amint püfölik egymást.

***Vége!***

*Kőműves Ida: Add a kezed! - novellák*

